

KAIN ILI NJEGOV BRAT

domoljubna burleska (allegro con brio)

DAMIR ŠODAN

SADRŽAJ

Lica	2
Čin prvi	3
Čin drugi	50
O autoru	93
Impresum	94

Budućnost, njihova budućnost već je odavna tu,
ne od spomenika,
Ona hoda ulicom, radi i noću spava,
Kašlje, podriguje, smije se jednom putu iza leđa,
Ona je učenija i lukavija nego li su
Mogli misliti u mlado doba koračnica.

Danijel Dragojević, Kain ili njegov brat

LICA

obitelj Zovko:

otac JOZO, 59, vozač

majka MARIJA, 58, nastavnica u mirovini

sin PETAR zvani "KAIN", nesvršeni student likovne umjetnosti i vođa rock benda "Divlja horda", 25

sin TOMISLAV, drugi glasnogovornik vladajuće stranke, 33

DORIS, Kainova djevojka, lokalni foto-model, 22

FURBY, elektronski kućni ljubimac

RINO zvani "KANTA", 33, pomorac, autodidakt, susjed i Tomislavov prijatelj iz djetinjstva,

TAJANA, Rinova žena, 28

DELSIO, Rinov sin, 3

KONAN, Rinov pas, pit bul terijer

LETICIJA, susjeda, 55

ujac ANTUN MUCALO, "TUNJE", povratnik iz San Pedra, 60

ANTHONY MUCALO Jr., Tunjin sin, 32, stručnjak za kompjutore pri jednom ministarstvu

ANKICA GUZINA, tetka, 62

ZVONKO ZOVKO, arhitekt, 45

IVAN ZAGORAC, susjed sa četrnaestog kata, 45

STJEPAN ŠĆUREC, podtajnik vladajuće stranke, 36

LEO, 23 i "CRNAC", 23, članovi benda

ČIN PRVI

PRIZOR PRVI

Druga polovica devedesetih. Prostrani trosobni stan na trinaestom katu nebodera u najvećem gradu u južnoj Hrvatskoj. U daljini, s desne strane, vide se more i otoci. Jozo stoji uz prozor s lijeve strane scene i gleda kroz dalekozor. Odjeven je u demodirani safari komplet. Na glavi ima šiltericu sa šahovnicom, a na nogama bijele čarape i sandale. Marija je u kuhinji. Sati je oko 10:30 ujutro. Na zidu u dnevnoj sobi hrvatski grb i slika Predsjednika u odijelu s lentom. Jozo i Marija su krajnje nestrpljivi. Očekuju sina profesionalnog političara koji ima održati svoj prvi govor u rodnom gradu u sklopu predizborne kampanje vladajuće stranke.

MARIJA: (Zabrinuto.) Ja ne znam, Josipe, ali mi već cijelu vječnost čekamo. Pa mogao je već sletjeti. Da je sletio na vrijeme, sad bismo fino, normalno...

JOZO: Ženo, bogati, muči! Otkad se ti razumiš u zračni promet. Da nisi onda išla na kongres "ce-ka", ne bi nikad ni sila u avion!

MARIJA: Ma daj, Josipe, ne moraš baš izvlačiti stvari iz naftalina. Ti bi vlastitu ženu potkazao, iako dobro znaš da ja – iako sam bila u toj nesretnoj partiji – nisam imala ni sa čim veze.

JOZO: To da ni sa čin nisi imala veze, to je bogami tačno.

MARIJA: Ja ne znam kako si takav. Uvijek samo kritikuješ. Mogao si bar nešto drugo odjenuti. Kao da si izašao iz "Daktarija".

JOZO: (Dalekozorom promatra situaciju na parkiralištu.) Iz čega? A nu, nu, skojevac, jeba te patak... ts... ts... a bogami danas su u punom sastavu.

MARIJA: Tko, Josipe?

JOZO: Da ko!? Peta kolona! Drug Rumenige Krajina, nosilac spomenice koji je pristupija pokretu ka nedonošče od sedan i po godina – moš mislit lipa prezimena – *Krajina*? Pa ona komunjara Petrić koji je ujeba po grada sa svojim nacrtima, pa drug prosvjetni inspektor Došen šta je natega više učiteljica nego Anđelko Martić...

MARIJA: *Anđelka*, a ne Anđelko.

JOZO: Isti kurac!

MARIJA: Pazi na rječnik, Isuse bože, kako se to izražavaš. Možda Tomislav neće doći sam. Nećeš, valjda, i pred uglednim ljudima...

JOZO: E nego neću. Jedino šta zamjeran Predsjedniku je šta nije povata ovu staru gamad i otpremija ih na Goli pa neka tamo zalivaju bandere i pivaju – družu Tito ljubičice bijela. (*Pjeva.*) Ta-ra-ta-ra-ra-ta-ra-ta-ra-taaaara!

MARIJA: Josipe, mislim da preoštro sudiš ljude. Teška su vremena.

JOZO: Državu, *državu* smo dobili, a ovi se stari pizduni zatvorili u onu ruzinavu karampanu na ceketama i udri na briškulu...

MARIJA: Josipe!

JOZO: ...trešetu, mauš, belu, ajnc, trenta uno, poker, japanež, šah, domine, monopoli, tombolu, čoviče ne ljuti se... samo šta ne počnu ka dica igrat na kukalo ili na grupa traži grupu. Šta oni mislu, da su napravili Nojinu arku...

MARIJA: Pa ljudi su sebi morali dati malo oduška.

JOZO: ...da će oni akužavat i brojiti napolitane dok se oko nas zbivaju ovakve historijske... promjene!?

MARIJA: Pretjeruješ!

JOZO: Eno, gospe mi blažene, Krajina i Petrić bacili na šijavicu. Ma sad ćeš vidit bando crvena! On će meni šijat ovde, nekrst jedan ortodoksni!!!

MARIJA: Josipe, Josipe, tiše molim te!

JOZO: (*Viče kroz prozor.*) Taaaaako, taaaaako kumašine! Uno, duo, tre, kvatro, ćinkve, moj si, moj si! Lipo, lipo, taaaaako, s tri prsta, su tri prsta, taaaako. Nu ga! Šta je, šta gledaš? Šta blejiš koju pičk...

MARIJA: E, sad je dosta! (*Uvuče ga natrag u stan i zatvori prozor.*) Pa nisu ljudi krivi što su vremena takva kakva već jesu. Morali su sebi naći neku razonodu.

JOZO: Koja *jebena* razonoda? Malo su se gospoda razonodila u *onomu* sustavu, pa sad triba pod stare dane mantat glavon, ladit jaja od jutra do sutra, i onda udri na državu! Na *ovu* državu!

MARIJA: Ma daj Josipe, tebe ponekad uhvati takva huja, da je to...

JOZO: Zbrenzaj sekund, ženo! Moran u banj. Stoj tu i gledaj da Tomislav ne bi banija. Najbolje da naleti na ove crvene vragove. Koliko su trknuti mogu ga i napast. (*Začuje se jak pljusak vode s južne strane.*) Koji je sad *ovo* klinac? Ko proliva vodurinu u po bila dana?

MARIJA: Mogu li prvo stavit kavu? Još malo pa će i Petar ustati.

JOZO: Bolje mu je da leži, ionako ništa od njega. Koji je to jebivjetar, majke ti blažene. Jedanaest uri, a gospodin još uvek nàni. Pa taj mali je... (*Širi ruke.*) ...negacija ciloga progresa na kugli zemaljskoj!

MARIJA: Josipe, prestrog si prema Petru.

JOZO: Ma daj, ja san priblag prema njemu, to je. Tomislav je moj izdanak, a ovi skot na koga li se uvrگا. Biće na tvoju, Mucalovu racu. Pljunuti tvoj mlađi brat Darijo; onako ćepast, basetan, metiljav, oslobodi bože... ista je to pasmina, ista.

MARIJA: (*Ljutito.*) Josipe dosta više! Darijo je duševan čovjek, uostalom, ima obiteljskih problema.

JOZO: (*Odlazi do vrata kupaonice, pokušava ih otvoriti, ali ne ide, vraća se i šetka nervozno oko stola.*) To ne znači da nije metiljav. Ko ga je tira da svučē mantiju? Triba je i dalje pridikat gori po Zablaću i Zaveterju i niko mu ne bi rič reka, ali ne! Gospodin se uvatija kotula i žmula i zaglavija u civilni život. E, ali bogami, ovo nije raj nebeski, ovo je dolina suza, ovde nije sve na gotovo.

MARIJA: Pa ne znam kako si uvijek tako pun gorčine na moju obitelj! To je zato što su više toga stekli, puno više nego ti. Osim toga, ljubomoran si na Darija jer je on čovjek duhovan, a kupio je i novi bager i jaružalo.

JOZO: Bagerist i raspop? Ljudi moji koji je to dijapazon! Ali bogami svitovne jasle nisu ka crkovne.

MARIJA: Eto sad još i crkvu vrijeđaš!

JOZO: Ne vriđan, samo naglas razmišljan. Ne mogu se ni svakakvi arlekini, razumiš, sakrivat iza božjega obraza. Ja *virujen* u Boga i to se *zna*. Ali s popima triba bit na oprezu.

MARIJA: Kako da ne, ma daj molim te.

JOZO: Kamo sriće da su svi ka naš don Ante. Taj je zaslužija svaku bloketu u onoj katnici šta mu je Bisno podiglo, s obzirom na to kakvi je čovik.

MARIJA: Ma daj, molim te, sagradili su mu Semiramidine viseće vrtove.

JOZO: Šta!!??

MARIJA: Ma to je jedan pojam iz *povijesti* za koji ti nisi čuo.

JOZO: Eto, eto, žena mi je povjesničarka, *kumst*-historičarka, pa kad si takvi ekspert draga moja, šta nisi završila u JAZU, ili u HAZU, nego si cili život turpijala jedno te isto od petoga do osmoga.

MARIJA: Povijest je jedan kompleksan predmet, ali ništa ti to ne razumiješ. Bolje idi u taj banj dok mi nisi sasvim pokvario raspoloženje.

JOZO: Iša bi, iša bi, ali je zatvoreno. Bi' će ti oni idijot od sina unutra. Možda se noćas ufiksa pa zaspao u kadi.

MARIJA: Josipe, molim te, prestani ga nipodaštavati! Pa kako možeš? To je tvoje dijete.

JOZO: (*Posprdno.*) Je, je, moje *di-jete* od dvadeset i šest godina, dvadeset i šest ti bogova jeben!

MARIJA: Njemu je dvadeset pet. Uvijek mu dodaješ.

JOZO: Ma šta dodajen, uša je u dvadeset i šestu! (*Prilazi vratima kupaonice i lupa šakom.*) Kaine! Izlazi! Nemoj da te ja vadin, jes' me čuja?

KAIN: (*Iz kupaonice.*) Čujem te, čoviče, šta lupaš ka manijak! Izaću. Pa može li se u ovoj kući uć u banj, a da ne izbije bratoubilački rat?

JOZO: E, ne može, gospe mi blažene! Jer ako mene uvati žuta minuta ni vijeće sigurnosti te neće spasit. Prijavit ću te Sakomanu da si narkoman!

KAIN: Ne čujem dobro! (*Viče.*) "Ne čujem dobro!" Ha, ha... prijavit ćeš me narkomanu da

san Sakoman? Ha, ha, ha...

JOZO: Lipo, bognjami, lipo. On se s menon zajebava? Sa svojim se rođenim ocen zajebava? E, pa nisan se ja sa svojim ćaćon zajebava, neš ni ti s menon! Izlazi, drogašu! (*Udari dvaput šakom po vratima kupaonice.*)

KAIN: (*Iz kupaonice.*) Ma daj konjino šta ti znaš o drogi!? Nisan se u životu uboja!

JOZO: On meni konjino? U ime oca i sina... (*Križa se i nastavlja udarati po vratima.*) Izlazi đankiju, teški ovisniku!

MARIJA: Ma Josipe, pusti ga! (*Odvlači ga nazad do prozora.*) Pogledaj dolje, čini mi se da je stigao neki auto. Možda je Tomica? Pa nećeš valjda da nas nađe u ovakvom raspoloženju?

JOZO: Sad više stvarno ne znam šta je s njim.

(*Začuje se štopot vode s gornjeg kata, jednom pa još jednom.*)

MARIJA: A da nazovemo informacije? Možda oni znaju što je s tim avionom?

KAIN: (*Iz kupaonice.*) Nazovi vladin ured za informiranje!

JOZO: Nemoj da nazoven MUP, odjel za narkotike, jes čuja! Najlakše je tako ligenzi do po bota, a ko će budućnost ove zemlje izgrađivat? Ko? Svak bi tija lipo živit, a niko onon stvari da mrdne radi opće dobrobiti!

MARIJA: Rječnik, Josipe!

JOZO: U onomu sistemu bi tu i tamo neko i zasuka rukave. Bilo je gospodu prpa vojske i UDBE? A sad ništa, samo kuknjava, žuganje, samo da je lezilebarit, izdrepit se i žderat, liti na kupanje, zimi na karte, ladovina, ha? (*Dolazi do vrata kupaonice.*) Sad mi je već pun kufer, i puna mi je bešika! Izlazi vanka! Jes' čuja? Soriću i vrata i tebe!!!

KAIN: Daj odbij umobolniče, pusti me da se sredim!!!

JOZO: "Da se sredi?!" Da ga pustim "da se sredi". Ma koji je to žargon! Sređuj se u svome stanu kad ga budeš ima. Tamo se fiksaj i čini šta oćeš, ali ovde si još na mome čanjku! (*Nervozno šeta po sobi.*)

MARIJA: Pusti ga u miru božjem, molim te.

(Još jednom se začuje pljuštanje vode s gornjeg kata.)

JOZO: Koji je sad jarac opet ova voda? Nu, nu, lije ka iz kabla!

MARIJA: Oni Zagorčevi gore opet peru balkon. Eno curi kroz odvod dolje na ulicu. A lijepo smo se sporazumjeli da svi začepe odvode kad peru balkone da ne okupaju ljude dolje na ulici.

JOZO: Ko će nego Zagorac, moj *drugar* Ivan Zagorac, jeba mu pas mater!

MARIJA: Josipe, rječnik, molim te!

JOZO: Moj sinko, koji je to prikriveni "čedomir"... da je on pravi Hrvat, on bi bija Zagor-ec, a ne Zagor-ac. Ali znan ja, prostudira je Jozo knjigu doktora Šimunde o prezimenima. Onomastika! Da, da, braco. Prid naukom se ništa ne more sakrit! A Zagorac je, draga moja, izvorna četničina, ljotićevac! Zato i nosi onu bradurinu i pasa ima stalno uza se. Nije đaba predava obranu i zaštitu. Ali sad će on vidit boga svoga rogatoga...

MARIJA: *(Umiljato.)* Josipe, zlato, dosta, umiri se. Što ti je? Sad će Tomi doći svaki čas. Pa nemoj njemu praviti nepotrebne probleme. Znaš i sam koliko mu je važan ovaj skup, mislim njemu osobno, za promidžbu.

JOZO: Ko zna zašto proliva vodu, možda daje signale? *(Kopa po ladicama u regalu i vadi pištolj, provjerava magacin.)* Sa' š vidit. Jeben in mater petoj koloni!!!

MARIJA: Josipe nemoj, dušo, bogati, jesi poludio? Dobro sam govorila da taj pištolj treba prijaviti na općini.

JOZO: Ženo, biž mi s puta!

KAIN: *(Izlazi iz kupaonice. Ugledavši oca ustukne.)* Auuuuu, šta je ovo, Indijana Đons?

JOZO: Ti pali motore! S tobom ću se obračunat kasnije. *(Naginje se leđima uz ogradu balkona i vitla pištoljem.)* Zagorac! Mamlaze! Izađi vojvodo da ti ga spucan u ćelenku! Izađi kvislingu, ako imaš muda, ako nemaš biž ća tamo u Šumadiju pa tamo polivaj ulicu, jeben ti kulturu balkansku da ti jeben!!!

MARIJA: Josipe!

JOZO: I narodnjake ti jeben, Vesnu Zmijanac, i Brenu... *(Pjeva.)* "Čačak, Čačak, Šumadijski

roken rol, to je život moj i tvoj, oj Moravooo, ooooj...”

ZAGORAC: *(Viče s gornjeg balkona.)* Daj biži debilčino! Nacisto! Ispalija si na živce! Triba te odvest na Rab na liječenje. Ti si opasnost za okolinu!

JOZO: Čuj, čuj, čuj grdelina vidovdanskoga, čuj šubarice kako je propivala, ha! Sa' će ti nacista uvo otkinit skupa s onon rećinon u njemu! Rećinu nosi, ka da je mlada. More bit i redipet i kombinet ima na sebi, transvestit! *(Naginje se leđima preko ograde balkona i pokušava iz pištolja naciljati susjeda na gornjem balkonu, gura ruku s pištoljem kroz ogradu i pritišće obarač, ali pištolj ne puca.)* Koja mu je sad pička materina!? Joj žali bože para, jeba ti ovaki samokres... ali čekaj, čekaj, sad ćeš dobit komunjaro, crvena strvino... jebali te Brežnjev i Andropov, da te jebali...

MARIJA: Ma, Josipe, šta ti je? Silazi... *(Nekako ga otrgne od ograde balkona, oduzme mu pištolj i spremi ga u ladicu. Kain mirno sjedi za stolom i lista novine.)*

KAIN: Stara daj pusti ovoga autističara. Daj stavi kavu, pliz.

MARIJA: Petre, sačekaj, strpi se, sad moram spremit kokoš. Snadi se sam. Tomica može svaki čas banut.

KAIN: Okej, razumio sam težinu situacije. Gospodine, jeste li završili?

JOZO: Ti mi se ne obraćaj. Ženo, di mi je ona kutija s alaton?

MARIJA: Josipe, što će ti sad alat?

JOZO: Stuć ću ovome pederu četničkome odvod za vodu, eto šta će mi alat! Bar toliko mogu u ovome momentu učinit za Domovinu. Da ovoga trofaznoga majmuna lišin uzaludnoga prolivanja svete hrvatske vode – toliko!

MARIJA: Josipe, molim te, preklinjem te, prestani. Bolje mi pomozi očistiti kokoš, a trebalo bi otići i u diskont po još...

JOZO: Evo, evo, samo da ovo razriješim. *(Odlazi u špajiz i vraća se s ogromnom màcom.)*

MARIJA: Josipe, e sad mi je dosta! Ne dozvoljavam... *(Staje između njega i balkona, ali je ovaj grubo odgurne i uputi joj gnjevan pogled blago podignuvši màcu kao da joj želi dati znak da joj je bolje da se ne miješa.)* Isuse!

KAIN: (*Zaleti se na oca.*) Ma nemoj mi mater, sirovino!

JOZO: (*Uhvati sina za ovratnik i baci ga na pod.*) Reka san ti da ću se s tobom pozabavit kasnije! (*Majka i sin izmijene zabezeknute poglede. Kain jednom razočarano zavrti glavom, polako se digni i zaputi se u kuhinju. Jozo uzme stolicu i iznese je na balkon s desne strane scene, popne se na nju, jednu nogu digni na balkonsku ogradu i počne macom udarati po metalnom odvodu susjedova balkona.*)

MARIJA: Josipe, preklinjem te, prestani! Past ćeš, jao bože moj! Petre, drži ga da ne padne!

KAIN: (*Sebi u bradu.*) Ma neka padne, boli me...

JOZO: Evo, samo čas! (*Neprestano udara, cijeli stan odzvanja.*) Samo momenat! (*Na koncu se metalni odvod odlijepi i uz tresak sruči dolje na ulicu.*)

ZAGORAC: (*Viče odozgo.*) Čoviče, ti si ispalija na ganglije!!! Stvarno si bolesnik! Ajme luđaka ljudi moji, sad ću ti zvat panduriju, idijote jedan imberlani, lobotomirani!

MARIJA: (*Trči prema balkonu.*) Isuse, Josipe, mogao si nekoga pogoditi.

JOZO: Zovi samo zovi! "Zovi samo zovi!" (*Pjevuši.*) Zovi centralni komitet! Zovi Veselina Đuranovića, zovi Cvijetina Mijatovića! Jebali ti oni mater, da ti jebali!!! Oćete naše spomenike kulture rušit, bando, ha? Pljuh! (*Pljune gore na četrnaesti kat, ali se pljuvačka nošena vjetrom vrati prema njegovom licu i on je u zadnji čas eskivira.*)

MARIJA: Josipe, ti stvarno nisi normalan. Pa dolje ljudi prolaze.

JOZO: Ne brini, nema žrtava, sve je okej. (*Pobjedonosno odlazi s balkona i vraća macu u ostavu.*) Sad neka proliva koliko mu drago.

KAIN: (*Skulirano. Izlazi iz kuhinje s kavom.*) Svašta sam vidija u svome mladome životu, ali ovo je nešto posebno. Gospodin je nadmašio samoga sebe.

MARIJA: Josipe, molim te, dosta više ovoga cirkusa. (*Gleda na sat.*) Isuse koliko je sati, a još ništa nije gotovo.

JOZO: E, sad bi konačno moga i u taj zahod. Ti izrode poviri da vidiš da ti brat ne dolazi. (*Zvoni telefon.*)

MARIJA: (*Iz kuhinje.*) Josipe digni, da nije nešto za Tomislava!

JOZO: A u pičku materinu, čovik više ne može u miru božjemu ni u kondut otić u ovoj kući. (*Diže slušalicu.*) Alo! Ej gud afternun i tebi... i sritan Uskrs... je... je... je... komt tudej, hojte... ja... danas dolazi... evo čekamo ga... ti ćeš doć... ja, ja... curzamen mit Tunje, ja, ja, naritlih... jes for o klok, okej Tomislav kam elekcijon kompejn kom mit Prezident, ijea, ijea, of kors ijea... ja... ja... feršten... ja... ja... draj dag... tri dejz... jes, ijea, ijea... kajn problem... nou problem... vidimo se... auf... gudbaj.

MARIJA: Tko je to bio Josipe?

JOZO: A ko će bit? Mali Entoni. On bi i Tunje došli popodne da malo pročakulaju s Tomislavom.

MARIJA: A zato si ti počeo na engleski.

KAIN: Čuj – “počeo na engleski.” Pa ja ću ispalit.

MARIJA: Pa zar nije Anthony već malo bolje svladao hrvatski?

JOZO: Đavla je svlada... prtlja gore nego ikad. A bogami čini mi se ne samo da nije naučija hrvatski, nego je i engleski počea zaboravljat!

KAIN: (*Lista novine.*) Ne kužim tipa koji ni jezik ne zna, a uvalio se ovde drkat te jebene kompjutore u zemlji u koju je dolazio jednom u tri godine.

MARIJA: Petre, kako se to izražavaš!

JOZO: Daj ti se poklopi ušima! *Ti* ćeš Entoniju prigovarati?! Pogledaj najprvo sebe! Usuka si se od toga kanabisa šta ga po cili dan cicaš, a Entoni je momak i po, čovik na mistu, ima principe, domoljub je. Jezik je tu sporedna stvar. To ili jesi, ili nisi?

KAIN: A šta to, molim te, jesi ili nisi?

JOZO: *To!* Domoljub! Hrvat, jebi ga! To ili jesi, ili nisi. Čovik to osjeća ili ne osjeća. Ali kako bi to ja koji to osjećan uopće priopćija tebi koji to ne osjećaš?

KAIN: Je li bogati? A ja mislin da je Entonija lova dovela ovde, a ne tvoje domoljublje.

JOZO: E, je bogami, poglavito lova. Je li radi love dobija čin? A napravija je kompjuterski sistem za cilu zemlju obranit. A ti, neka te bude sram. Šta si ti učinija za domovinu, šta? Kenedi je lipo reka: ne pitaj šta može zemlja za tebe učinit, nego šta moš ti za nju!

KAIN: Koji Kennedy, koji sistem za zemlju obranit, pa jesi ti normalan? Ti viruješ sve šta ti Tunje nalupa!

JOZO: Evo, evo, gospodin je pun skepse kad su normalne stvari u pitanju, a kad je droga u pitanju, onda je sve neupitno.

KAIN: Ti si bogami skroz zagorio.

MARIJA: Pa dobro, hoćete li prestati! Petre, idi u svoju sobu. A ti se Josipe malo dotjeraj. Hoćeš sina takav dočekat?

JOZO: (*Uputi Kainu prezriv pogled i krene u banj.*) Šta san ja bogu skrivija?!!!

KAIN: (*Sliježe ramenima.*) Ovo je teži slučaj.

MARIJA: (*Pred zrcalom popravlja frizuru.*) A mogla sam i kod frizera otić. Bože na šta sličim. (*Začuje se parlafon.*)

JOZO: (*Izlijeće iz kupatila.*) Eto ga, bogami, eto ga... Kaine, toware, jesan ti reka da stojiš na prozoru i gledaš oće ti brat doć. Koji je sad ovo kurac? (*Pokušava zakopčati hlače, ali mu smeta dalekozor.*)

MARIJA: Jao, još ništa nije gotovo, a tko zna tko je s njim. Možda ne dolazi sam.

JOZO: Kaine, brzo!

KAIN: Ha?

JOZO: Alo, Tomislav!!! Tome!

ANKICA: (*Kroz parlafon.*) Nije Tomislav, nego Ankica! Otvori vrata, zete, ako boga znaš. Ruke mi trnu od ovi kesa.

JOZO: E, oklen ti? (*Otpusti za tren dugme za govor da ga Ankica ne čuje.*) Koji nju đava uvik pošalje ovako u najgori momenat! (*Opet pritisne dugme.*)

ANKICA: Jozo, otvaraj bognjati, pune su mi ruke, ne mogu stât. Radi li lift?

MARIJA: Pa kud baš sad?

JOZO: Ona je, isusami, ekspert za nacrtat se u nevrime.

(Nakon minutu začuje se zvono na vratima.)

KAIN: Ja ću! *(Otvora vrata.)* Bog teto, di si. *(Uzima joj najlon kese iz ruku i odlaže ih u kuhinju.)*

ANKICA: *(Ulazi mala, zajapurena, okruglasta žena s naočalama.)* Eh, dite moje *(Ljubi Kaina)*, a šta san se uzdatila, gospe moja. Čovik kad prođe nike godine, tribalo bi mu zabranit da žive.

MARIJA: Eh, sestro, sjedi.

ANKICA: Da san ja vlast, da san ja država, ja bi donila dekret da sve nakon šezdesete triba postriljat, otrovat... ili ih ka magarad otrat na neki pusti škoj da tamo lipo krepaju. A ti, srce, *(Kainu.)* kako si?

KAIN: Nije loše, teta, nije loše.

JOZO: Bog, Ankice. Kojim dobrom?

ANKICA: Evo, fala bogu, gura se. A ti, zete?

JOZO: Nisan te pita *jesi* li dobro, neko *kojim* dobrom?

ANKICA: Ajme meni, moran odušit na po puta kad iđen iz spize, inače bi me kolpalo. A šta će ti oti kanoćal, zete? Sestro, šta se ovo zet opremija ka da će u partizane. A nu ga, 'vala ti i slava, ka Broz kad je iša priko Romanije... ha... ha... ha.

MARIJA: Ma nije nego čekamo Tomislava, a ti znaš da je Josip takav temperament da je učas sve u stanju pretvoriti u izvanredno stanje.

JOZO: Ankice, samo da ti priopćin da znan oklen puše taj vitar i ta tvoja zajebancija sa partizanima odakle je. Ali ne živin *ja* u stanu od SUBNOR-a i zato, upozoravam te na vrime, ne provociraj me!

ANKICA: Nu ga!? Ko te brovocira, zete? Judi smo, razgovaramo.

JOZO: Jesmo, jesmo, ljudi smo, samo kako ko. Preširok je to pojam. *(Opet teatralno odlazi do prozora i gleda kroz dalekozor.)*

ANKICA: A moj Isuse, je Tomislav lipo figura nikidan za onin okruglin stolon. A zna se i

izrazit, to je milina. Sve nas je fascimira. Oni drugi nisu imali veze s mozgon, poglavito oni Milan Veža, a podministar, doministar, đava ga zna čega. Judi moji, nešto tulavo s očalima, oslobodi bože. Uf, zaboravila san ventulu ponit. Appfff... (*Uzima novine sa stola i hladi se.*)

JOZO: Joj onoga Veže, nemoj mi ga spominjat. Cili je crn. Pari Čećenac! Da se nije Tomislav privatija mikrofona, cila bi in emisija otišla u neku stvar.

MARIJA: Ništa ti mi, Anka, ne propuštamo. Od prvog dana sve imamo dokumentirano, gdje god se Tomislav pojavljuje. Josip sve snima na video.

JOZO: Sve iman, sve, a poglavito mi je najdraži oni snimak sa Papina dočeka kad je Tomo bija cili pet minuta u kadru.

KAIN: Uffff... brrrrr! Bljak! (*Strese se kao da ga prolaze srsi.*)

JOZO: Ma šta ti stalno nešto brontulaješ i ronzaš pizdunu! Kad *tebe* buden gleda na televiziji, onda mi se javi.

ANKICA: A ti, Petre, kad će tvoja školovanje kraju?

KAIN: Još malo, teta, samo šta nije.

JOZO: Ma kakva škola, ne triba njemu škola, on ima prirodni talent za muziku. To je kompozitor, roker, stvaralac. To je novi – kako se zva oni kosonja šta su ga ubili – Dek Lemon?

MARIJA: John Lennon, Josipe, Jack Lemon je glumac. To je već stvar opće kulture.

JOZO: Opće nekulture. Ka da je sve američko bolje od našega! Mi imamo iljadugodišnju uljudbu, mi smo iz pjata kusali i pokršteni bili kad su u njih još vladali Indijanci...

MARIJA: Pa dobro ja samo velim...

JOZO: ...bizone su štovali, bafala i muflone, a mi smo sa beštekom jili!

ANKICA: Ajde zete... šta si se ražestija bez veze.

JOZO: A dakuću kad...

ANKICA: Ali bogami ona mala Petrova je stvarno zgodna, Doris, je li? Ne skidaju je sa ove naše lokalne televizije. Vidili smo je nikidan na nekom sajmu auta. Kamera je samo bižala na

nju kako se šeta u pikiniju. Malo, malo pa se izvali na neku haubu. A je se i razgojila u zadnje vrime, baš je 'nako strojna, nije ka ove druge takjašice.

MARIJA: Lijepa je Doris, što jest da jest.

JOZO: Dobra je, mala, dobra, i pridobra je za koga je.

ANKICA: A Joško je moj đava, kaže on, da ima para ka ovi tajkuni kupija bi merđu onoga "genšera", samo ako će mu neka ka Doris vršit tehnički pregled. He, he, he... eto, zete moj, mladost je osvojila medije u ovoj našoj neodvisnoj Hrvackoj?

JOZO: Tako i triba. Mala je Doris prilipa. Znan joj ja ćaću. Doktor veterine, europski ekspert za svinjske bolesti, veliki Hrvat, veliki čovik! On je još ka student sedandesprve nosija cviče na grob Stipana Radića, pa je skoro završija u ćuzi.

KAIN: Čuj – "u ćuzi".

ANKICA: Bogati, Doriskin ćaća?

JOZO: Je, je. Samo ne znan šta mala radi s njin. (*Pokazuje palcem iza leđa na Kaina.*) Valjda čeka da se on obogati ka roker pa će ić živit u Ićiće di će ovi genijalac imat studijo i komponirat onu glazbu za kitove, ha... ha... ha, ono zavijanje, i one frulice... he... he... he... uiii, uiii, uiii... he... he...

KAIN: (*Osorno baca novine, diže se od stola.*) Ma daj budaletino prolupana, pusti me više! (*Odlazi u svoju sobicu i povlači šiber vrata.*)

JOZO: Eto kako on sa svojim ocen razgovara, Ankice, eto, a ja san prema svome ćaći ima rišpeta. Di on okon – ja skokon, a ne ovo? Ja ne znan. Bojin se doć će kogod od ozbiljnih ljudi s Tomislavom, a ovi budalaš će se štogod izlajat, pa ćemo svi najebat.

MARIJA: Stvarno si grub prema tom djetetu.

JOZO: Jeben ti ja ovako *di-jete!*

MARIJA: Josipe!

ANKICA: Pusti maloga, zete, uvek ga izmaksiraš. Nego, mislite li vi sutra u procesiju? Ide se cilin puten od Trtkova ždrila do Svete Nedilje. Ja san se, bogami, lani naodala za križon, ni mi je godinu dana triba nikakvi šport.

JOZO: Ne znan, sve ovisi.

MARIJA: Anka, sve ovisi o Tomislavu. Taj predizborni skup mu je jako važan. Mi smo se dogovorili da ćemo bit fleksibilni.

JOZO: Tako je, bit ćemo maksimalno fleksibilni. Ovo su mu prvi izbori u slobodnoj i *integrisanoj* zemlji. Ovo se mora dobit.

MARIJA: Josipe, upravo si upotrijebio jedan srbizam, a lijepo smo se dogovorili...

JOZO: Ženo! Prikini više s otizin ispravgama! Kakvi srbizam?

ANKICA: Ajmo pusti đavlu i srbizme, nego dobro ti veliš, zete. Ovo se ne smi izgubit. Reci, Mare, Tomiju da nazove tetu da ga Joško i ja barenko malo čujemo. *(Uzima kese.)*

JOZO: U redu, nećemo te fermavat.

(Driiiing wahwahwahwahwah friiiiiiiiiiii traaaaaam!!! Iz male sobe s južne strane, na desnoj strani scene, začuje se glasan i distorziran rif električne gitare. Ankica u mjestu poskoči i ispusti kese. Po podu se prospe riba.)

ANKICA: *(Prestrašeno.)* Gospe moja od anđela, šta je ovo?

JOZO: *(Skulirano.)* To ti se ovi umjetnik od netjaka sprema za koncert. To je "Divja horda", zvuk novoga vrimena.

ANKICA: U ime Isusovo. Oslobodi Sveti Ante!

JOZO: Nije to ništa novo za nas. Mi smo već navikli. Sad ću ja malo u sobu da mu rastumačim solfedo po kostima!

MARIJA: Ajde sestro, prije nego bude vraga. Josipe!!! Nemoj sad, pusti ga.

(Ankica sliježe ramenima i odlazi.)

JOZO: *(Iz male sobe.)* Gasi to, sa zemljom ću te sastavit! Brat će ti doć svaki čas. Ko zna koga more sa sobom dovest! Oćeš da ljudi od ugleda pomislu da ima papuanca za brata? Jebe se koga za tvoje sklonosti! Kruv u ruke, pa onda sviraj, ali neš u mojoj kući! Gasi to!

KAIN: Ma daj, čoviče, šta ti je? *(Kriiiij!!!! Braaaangf!!!! Uiiiiiii!!!! Začuje se novi rif, a onda snažan udarac. I još jedan.)* Odjebi iz ove sobe, ovo je mojih šest kvadrata!

JOZO: Ma šta je tvoje, magarče jedan prgavi! *(Zgrabi ga za gušu i izbaci iz sobe. Kain izleti kroz vrata i padne na trosjed u dnevnom boravku.)*

MARIJA: Josipe, prestani, ostavi ga, lijepo mu reci...

JOZO: Lipa rič, lipa rič!? Da mu ne treba kontakt grupa da riješi njegove probleme. *(Obigrava oko stola u dnevnom boravku i pokušava uhvatiti sina.)* Da san ga mlatija na vrime ka vola u kupusu, ne bi me sad ovako zajebava.

KAIN: A da san ja na vrime odjeba iz ove kuće, sad bi bija svoj čovik. Ovako moran trpit jednoga nacionalistu i primitivca.

JOZO: Sa' će ti nacionalista i primitivac izdricat kičmu! Pogrdo jedna! Svome ćaci tako govorit? N'ti Isusa, više ni u ovoj kući ne mogu bit Hrvat. Sad kad su svi Hrvati, meni ovi pizdoglepac ne da buden svoj na svome, ha? *(Jozo skida remen i pokušava preko stola dohvatiti Kaina. Remen fjuče i puca zrakom.)*

KAIN: Ti si skroz propuva! Ja večeras ne noćim u ovoj kući.

MARIJA: Josipe, nemoj ako boga znaš. Sad će Tomislav svaki čas.

JOZO: Ma šta neću, šta neću? Ajde ća! Ne moraš ni kusat ni ligat u ovoj kući, šta se mene tiče.

KAIN: Pusti me bar da pokupim stvari, legendo obiteljskog nasilja!

JOZO: Samo ti podjebaji, samo podjebaji, ali dobićeš ti svoje. Ja ću te osobno prijavit!

KAIN: Prijavi slobodno, nazovi predsjednički ured.

MARIJA: Petre, dosta! Ne izazivaj ga!

JOZO: Nemoj me zajebavat i nemoj mi odgovarat na svaku! Ubiću ga, gospe mi! *(Grabi stolicu u namjeri da je podigne, ali uto se začuje parlafon.)* Tomislav! Krvi ti...! *(Kainu.)* Mrš u sobu i da nisi izaša dok ti nisan da znak, jer ću te zadavit, ne maka se s mista!

KAIN: Ajde mrcino, napravi tom mladoturčinu odbor za doček.

JOZO: Marija, ti kužinu, a ja ću na vrata. Jeben ti život, pa ni kokoš još nije gotova! *(Sav usplahiren krene prema parlafonu, ali se zatim odmakne korak dva unatrag da se pogleda u*

zrcalo. Nezadovoljno zavrti glavom i makne kosu sa čela da pokrije čelu, a onda napokon pritisne dugme.) Alo!

TOMISLAV: *(Kroz parlafon.)* Stari bok! Ja sam, Tomislav. Otvaraj, penjemo se!

JOZO: Tomislav! Fala bogu, jedva smo te dočekali. Evo, sine, evo otvaram. Marija, jesi čula šta je reka? Reka je: "Penjemo se."; znači da nije sam.

MARIJA: Bože moj, čula sam. Tko zna koga je doveo? Idem se čas malo sredit. Ti otvori vrata.

JOZO: Ma kakvo sređivanje te spopalo, ženo. Šta je – tu je. *(Popravlja opravu, u zadnji čas skida dalekozor i sprema ga u regal. Oglasi se zvono na vratima. Jozo još jednom popravi friz, priđe vratima i otvori ih. Pojavljuje se visoki, proćelavi, jaki tip, slika i prilika Joze, samo nešto mršaviji i viši, i drugi suh i oniži, zalizane kose, s naočalama.)*

TOMISLAV: Pa dobro, ćale, di si. Sto godina, ha...

JOZO: Ah, sine moj. Sinko moj, pa koliko te ćaća nije vidija, ha?

(Padaju jedan drugome u zagrljaj. Jozo grli sina, ljubi ga i diže od poda.)

TOMISLAV: Ej, ćale, polako. *(Ruke su mu pune najlon kesa.)* Ej, polako... spusti me.

JOZO: Ma šta polako, ma šta? Vid' ga gora zelena! *(Spušta ga na zemlju i udara dlanom po leđima.)* A nu ga, jači je nego ikad. To majka jednom rađa.

MARIJA: *(Grli ga i ljubi nekoliko puta, suze joj dolaze na oči.)* Ah, sine moj, odužilo se ovo tvoje izbivanje.

TOMISLAV: Dobro mama, nećemo melodramu. Nismo u Santa Barbari.

JOZO: Dašta smo nego u Santa Barbari, da Santa Barbari? Pogledaj ovo sunce, moj sinko, ovo more, ovu lipotu, ove vremenske prilike. Ko to more platit?

TOMISLAV: *(Gleda na južnu stranu.)* Pogle Stjepko, o čemu ti ja stalno pričam? Koliko fotona na okupu. Nego da vas upoznam s čovjekom. Ovo je moj stranački kolega, podtajnik, Stjepan. Ovo su moji roditelji, Josip i Marija.

JOZO: Zovko, drago mi je. *(Rukuju se. Jozo baci pogled na najlon vrećice u Tomislavovim*

rukama.) Sinko moj, nisi triba trošit.

MARIJA: Ja sam Marija, supruga, ovaj mama, drago mi je.

ŠĆUREC: Dobar dan, kako ste. (*Pruž a ruku ocu i ljubi ruku majci.*) Šćurec, Stjepan Šćurec. Čast mi je, gospodine Zovko. Ljubim ruke gospođu.

TOMISLAV: Stjepko, sjedi, raskomodi se. Mama će stavit kavu. Ja ću časkom skočit pod tuš, pa ćemo se dogovoriti oko logistike.

JOZO: Ma, nu ga. Di ćeš se odma tuširat, sidni prvo malo s nama.

TOMISLAV: Neka, neka, stari, sad ću ja. Putovanje je potrajalo. Mama, odi, ima nešto za tebe.

ŠĆUREC: Znaš kaj, Tomek. Ja ne bum dugo. Ona moja škvadra, ustvari rodbina, me čekaju dolje u gradu. Bum te sutra zazval, pa bumo se sve zdogovorili, ne?

TOMISLAV: Stjepko, nemoj me ljutit. Sjedi bar na tren. (*Odlazi s majkom u drugi dio stana.*)

JOZO: Sidite mladiću, pomalo. (*Šćurec sjeda za stol.*) Ne može se Jozi tek tako izać iz kuće, a da se ne popije žmul. Ovde u južnu Hrvatsku van je takvi običaj, a morate to znat i promidbe radi. A iz kojega je mista cijenjena majka?

ŠĆUREC: Iz Jelse, gospodine, tak da imam tu dosta bratića i sestričnih. Mama je kao mlada otišla je na studij i više se nije vraćala.

JOZO: Aha, a šta je studirala?

ŠĆUREC: Stomatologiju. Ali nije završila. Udala se.

JOZO: Ih, prava žena. Prava odluka. Znate, morete reć da san malo ka konzervativan, ili...

ŠĆUREC: Ma ne, kaj bi reko.

JOZO: ...radikalan, ali za žene vam u biti i nije škola. To je moje mišljenje, razumite? One su, brate, stvorene za kuću.

ŠĆUREC: Pa ne znam baš.

JOZO: Je, je, možda eventualno ekonomija, jer to je šta su stari Grci govorili nauka o kući.

Oikos plus nomos, jednako “naša kuća”. Dakle, ekonomistice su ka diplomirane kućanice, razumite?

ŠĆUREC: Daaa?

JOZO: Ma virujte vi Jozi. Pročita san ja više knjiga nego mi je kose na glavi. Evo, primjera radi, uzmite moju ženu.

ŠĆUREC: ???

JOZO: Završila je najprvo za učiteljicu, pa onda povijest i povijest umjetnosti. Cili je cilcati život učila, trsila se, bubala i na kraju joj se sve u glavi smišalo. I Čele kula, i Minhenski sporazum, i Zrinski i Frankopan, i egipatske dinastije, i Vlaški statut, i Zasjedanje u Stolicama... razumite?

ŠĆUREC: Da, shvaćam, događa se ponekad. Puno je gradiva.

JOZO: A ja nikad nisan formalno studira, ali *ja* povijest *znan*, jer meni je povijest – *hobi*.

ŠĆUREC: Da, ima nešto u tome. To je zbilja zanimljivo.

JOZO: Da, da, moj momak, ja san šofer po struci, šofer! Moš mislit velike škole za upravljat motornim vozilima u tri kategorije. A nema su čim nisan upravlja od viličara, dizalice, “harmonike”, pincgauera, landrovera. A vozija san i kratke i duge ture, do Trsta, Štutgrada, Beča, a i dan danas vozin a pedeset mi je i devet godina. Ali u trideset i pet godina koliko san za volanom, nije mi prošla nedilja dana da ne bi je li...

ŠĆUREC: Da ne bi što?

JOZO: ...da ne bi pročita kakvu knjigu iz povijesti! Eto šta. Ali, naravski, pretežito one koje se odnosu na hrvatsku povijest. Dočim je moja žena ka školovana povjesničarka morala učiti sve, i Ameriku, i Indiju, i Rusiju... i još usto marksizam. A ja san se specijalizira za *našu* povijest, razumite? I znan više od nje o hrvatskoj povijesti.

ŠĆUREC: Zbilja?

JOZO: Ne virujete mi? Evo, pitajte je. Marijaaaa!!! Marijaaaa!!!

ŠĆUREC: Dobro, dobro, vjerujem, ne morate je zvati.

JOZO: Skužajte, ja san se zapriča. Može jedan "Đoni"?

ŠĆUREC: Može, zapravo, što da ne.

JOZO: (*Odlazi do bifea u regalu. Otvara ga i ugleda pištolj. Uzima ga i premješta u ladicu, i donosi viski.*) Pardon, u nas je malo veći nered.

ŠĆUREC: (*Lecne se na prizor pištolja.*) Ma nema problema, i kod nas je doma u uvijek rusvaj. Takaf je tempo... života... da se nemre...

JOZO: Ja najvolin viski. Kažu da su Dalmatinci više ka za vino nego za žestoko, ali ja van kažen – ko su Dalmatinci? Ko su Dalmatinci? Nema više Dalmatinaca, razumite? Nema više te podjele!

ŠĆUREC: Da, razumijem. Hoćete reći da smo sada...

JOZO: (*Lijeva piće u bićerine.*) Oću reć da smo sad svi Hrvati, i purgeri, i dalmoši, i Istrani, i Ličani, i Hercegovci, i torcida, i bed blu bojsi, i Kaptol, i Sabor, svi, razumite, svi smo sad ko jedan...

ŠĆUREC: Mda, naravno...

JOZO: Nego, šta su gospodin otac po struci?

ŠĆUREC: Mislite moj otac?

JOZO: Je, vaš ćaća. Ne valjda moj?

ŠĆUREC: He, he... da, tata mi je odvjetnik.

JOZO: To! (*Odalami ga pobjedonosno dlanom po leđima.*) To san i tija reć, ali me bilo stra' da neću pogodit. Tako mi i djeluješ.

ŠĆUREC: Kako vam to djelujem?

JOZO: *Tako*, ka odgojen, priodgojen čovik. Advokati su najsposobniji ljudi, najpametniji, a svi su najveći Hrvati bili advokati, pravnici, ili te struke, evo ti Starčević, Maček, Radića oba, Pavelić, pa ovi manje poznati narodnjaci ka Pavlinović...

KAIN: (*Javi se iz sobice.*) Mislim da je taj bija pop.

JOZO: *(Viče.)* Je, je, ali je bija i pravnik, jurist... nego koji je to način s judima razgovarat dobacivajuć iz sobe ka da si u đungli. Ili dođi vamo i uključi se u razgovor, ili muči!

KAIN: *(Razmiče šiber vrata i dolazi za stol. Gleda Šćureca i onda napokon kaže)* Bog!

ŠĆUREC: Bok! *(Pruž a ruku.)*

JOZO: To je moj mlađi sin, Petar, ali ga zovemo Kain.

ŠĆUREC: Da?

JOZO: Zna san da će vas to zanimat. Šta mu je oti nadimak "Kain". E, pa to van nije ništa biblijsko, ono ka Abel i Kain, i to. Kain, to van je najobičniji, kako vi rečete - "lavor". A mi smo ga prozvali Kain, ustvari moja pokojnja mater koja ga je čuvala, zato jer je, kad je bija mali ima jedan plastični kain, odnosno lavor, u kojega se totalno infeta i nije se od njega odvaj a dan noć. Poslin je zavarija i na rolcange, ona velika željezna klišta...

KAIN: Ne moraš sad gospodina ugušit' obiteljskim pikanterijama.

JOZO: ...i iša je s njima svaku večer leć, i bili smo se već uzbrigali da je počea razvijat neke čudne fiksacije, međutim, srićon se brzo odućija od te prakse, ali mu je svejedno osta nadimak - Kain. *(Kain samo odmahne i ode u kuhinju.)*

ŠĆUREC: Zanimljivo. *(Nagne viski.)* Živjeli!

JOZO: Bog te živijo! *(Kao iz topa tresne bićerinom o stol i krvnički se Šćurecu zagleda u oči, a onda se digne na noge i eksira piće, napravi "mljak" - neki krajnje osoben mot jezikom, kao da se želi uvjeriti u kakvoću pića, i ostane par sekundi na nogama otvorenih usta kao u blagoj nesvjestici.)*

ŠĆUREC: *(Gleda u Jozu s nevjericom.)* ???

TOMISLAV: *(Pojavljuje se u trenirci i ručnikom trlja kosu.)* E, tako, malo smo se sredili, sad možemo pospikati.

JOZO: Tome, sa' ćemo ručat, evo kolegu ćemo ka glavešinu na čelo stola.

ŠĆUREC: Znate kaj, ja bih rado, al' stvarno nemrem. Al' fala isto kak da jesam. Ja bih sad zbilja moral gibat. Moji se sigurno već pitaju kam sam se to zgubil.

TOMISLAV: No, dobro, tata nećemo ga siliti. Stjepko zna što mu je činiti. (*Spazi brata u kuhinji.*) Oooooo?! Pa koga ja to vidim!

KAIN: Šta je Čembrlene, deblji si nego ikad. (*Grle se, ali nekako mlako, i ispitivački se odmjeravaju.*)

TOMISLAV: Zar mi moraš uvijek spuštati?

KAIN: Jebi ga, tako mi dođe. U ovoj kući se sa mnom samo zajebavaju, a ti si netko tko je uspio u životu.

TOMISLAV: Opet se izvlačiš. Pa dobro, valjda ćeš jednom i govoriti to što misliš.

KAIN: Pa, evo, govorim ti najiskrenije. Mislim da mi se ne sviđa ta igra koju igraš, ali ti izgleda imaš dobar želudac, pa izvoli!

TOMISLAV: Znao sam ja da će do ovoga doći, ali zar odmah? Ovako... *ex abrupto*. Duf! Pravo u glavu!

(*Ulazi Marija.*)

MARIJA: Djeco, najbolje da sad odmah počnete s vašim razmjenama. Gospon Šćurec, kod nas vam je stalno kao u parlamentu. Razmjena mišljenja, he, he, he...

JOZO: (*Iza leđa Šćurecu daje signale Kainu da prestane i pokazuje da će mu "glavu otkinit".*) Manimo sad dečki, zaje... frkanciju, čovik je na odlasku. Dajte da ispratimo gospodina Šćurca ka ljudi. (*Kiselo se nasmije i još jednom udari Šćureca dlanom po leđima.*)

ŠĆUREC: Veli se Šćureca, a ne Šćurca.

JOZO: Pardon, šta san ja reka, gospon Šćurac?

ŠĆUREC: Rekli ste Šćurca, a ja sam Šćurec, dakle, genitiv je Šćureca. Kao pinklec – pinkleca, ne?

JOZO: Skužajte, ovi me moj mlađi uvik ovako izbacili iz takta.

MARIJA: (*Učiteljski, blago ali prijekorno.*) Josipe, Josipe, kako si to gospodinu krivo izgovorio ime?

TOMISLAV: Dobro, Stjepko, nećemo te više zadržavati. Dajte da pustimo čovjeka s mirom.

Mi smo ti, znaš, malo otkačeni, nešto kao Addams family, je li, mha ha...

ŠĆUREC: Oke, nema problema, al' sad stvarno gibam. Ljubim ruke gospođu, nadam se da znate za koga bute glasovali.

MARIJA: Ah, bože moj, zna se.

ŠĆUREC: To mi je drago čuti. A vi gospon Josip? Ne budete nas ovaj put iznevjerili?

JOZO: Da iznevirit? Da iznevirit, dragi moj Šću... mladiću? Kako me morete tako šta pitat. *Zna se* za koga ću, za koga san i dosad, jer Jozi je domoljubje broj jedan!

ŠĆUREC: (*Kainu.*) Doviđenja mladiću.

KAIN: Adio van, šjor, adio.

JOZO: Mladić i ja ćemo sad malo porazgovarat, ali ništa politički, više odgojno.

TOMISLAV: Stjepko, bok, vidimo se, čujemo se. Ja ću pripremiti svoje, kako je i dogovoreno.

ŠĆUREC: Okej, bok svima.

TOMISLAV: Bok, bok. (*Zatvara vrata za Šćurecom, a onda se obrati Kainu.*) Pa dobro možeš li ti sačekati da ode gost i onda započeti sa svojim... tiradama.

JOZO: Ma nemoj mi ništa govorit, ja svaki božji dan ovde vodim rat. Pa je li normalno da mi je sin nafilan takvin negativiteton. Pa ko ti to uliva u glavu, sinko moj?

KAIN: Samo mi nemoj *ti* predavanja držat, pliz.

TOMISLAV: Pusti ga, tata, sve će doć na svoje, ima još vremena.

KAIN: Čuj njega, glas iskustva. Je li te to vlast iskustvom obdaruje?

TOMISLAV: Mali ne vrijeđaj, što ti znaš što je vlast!

KAIN: Znam dovoljno čim te vidim.

JOZO: Kaine, gospe mi blažene, ošiniću te! Šta ne pustiš brata na miru. Tek je doša već si ga počea tlačit.

MARIJA: Ljudi dajte ne podižite glas! Čut će vas susjedi. Nemojte zbog Tomija, on je sad na

odgovornom...

KAIN: *Jako* je odgovoran. Ubilo se od odgovornosti, i on i oni.

JOZO: Odgovorni, odgovorni, dakako nego odgovorni. Da nisu bili odgovorni, sad bi ti tu dušmanska čizma gazila.

KAIN: Evo opet partizanske parole!

JOZO: E, sad mi je dosta! On meni partizane... *(Krene na Kaina, ali ga Tomislav zaustavi.)*
Da' ću ti ja partizane, mrš vanka iz ove kuće!

MARIJA: Za boga miloga hoćete li prestati?

KAIN: Stara ja odoh prije nego što počne intergalaktičko hrvovanje.

TOMISLAV: Stvarno ga pretjeruješ.

JOZO: Eto, moj Tome, tako ti je meni. Ja ni u svojoj kući više ne mogu bit Hrvat. Zaludu se i ti upinješ, sine. Dok je ovakvih ka ovaj tvoj brat, nigdi mi nećemo stić.

KAIN: Ajde, ajde, ne glumi rezignaciju. Misli malo na iljadugodišnju uljudbu. *(Uzima jaknu i gitaru i izlazi van.)* Stara bog, ja ću doć kad dođem.

MARIJA: Sine, ja ću ti ostavit nešto u kuhinji.

JOZO: Ne triba ni jist, ni pit u ovoj kući ako mu nije dobra!

TOMISLAV: Dobro ajmo više za stol.

JOZO: Ajmo dok nisan izgubija apetit. Nema mi ništa mrže od ladne kokošine.

PRIZOR DRUGI

Oko pola pet poslijepodne. Tomislav kunja na kauču u dnevnoj sobi. Potiho svira radio. Jozo i Marija spavaju u svojoj sobi. Začuje se parlafon. Najprije jednom tiho, a zatim dvaput glasno. Tomislav ustaje i javlja se.

TOMISLAV: Halo?

ANTHONY JR: Hey, open the friggin door, man! This boora is biting like hell!

TUNJE: Otvaraj Tomislav, primelo nas je!

TOMISLAV: Odmah, odmah, šta ste navrli.

JOZO: *(Iz sobe.)* Ko je?

TOMISLAV: Tunje i Entoni! *(Malo zatim Tomislav otvara vrata.)*

ANTHONY JR: *(Širi ruke.)* Ti bog da ti daj mater, došla li si pizdo rodijačka... long time no see, ha... sad mora da osvojim cijel južni Hrvatskom na glasovanjim, yeah?... Look at him, look at *this* man. You've made it, you son of a gun.

TOMISLAV: Gdje si Toni, kakav si. *(Rođaci se grle i ljube dva puta.)*

TUNJE: Entoni, ti priđi na hrvacki, a ti netjak kaživaj odma' šta ima gori u vrhovima. Čuli smo priko ovoga našega Ožegovića iz San Bernardina da je ka neka kriza u stožeru.

TOMISLAV: Ma, nije ujo, dezinformacije.

(Ulaze Jozo i Marija.)

MARIJA: Tunje, Entoni, pa gdje ste više. Već smo se počeli misliti.

JOZO: Za dom! *(Diže desnicu.)*

TOMISLAV: *(Prijekorno.)* Tata!?

ANTHONY JR: Hi auntie, how's everything?

TUNJE: Bog, sestro. *(Tomislavu.)* Je joj i drago šta joj je sin doša, ha?

TOMISLAV: Da drago. Ali isto, ujo, nije propustila pižolot.

TUNJE: Slušaj, Mare, mali i ja idemo na večeru u "Admirala". Dolazu neki moji prijatelji iz Australije, tako da ne moraš ništa spravljat. Libero si.

MARIJA: Dobro, kako hoćete.

JOZO: Je li, bogati, koji ti je to iz Australije? Da nije Pletikosić?

TUNJE: Nije, nije, pusti Pletikosića, on se u svemu ovome nije pokaza.

JOZO: A, je li?

TUNJE: Ne, ne, ovo je jedan fini čovik, Matija Ćop. Ima lanac noćni klubova, a issami i ćer dva oka da je se nagledaju. Mala Kerolajn bila je zakolani...

ANTHONY JR: Who was I mean... bija je zaklani?

TUNJE: ...za-ko-la-ni, šupak jedan, nagluvi! A ne "zaklani".

MARIJA: Ne viči tako na dijete, Antune!

TUNJE: Zakolani znači godinu prije pridlanjske godine. Ma šta ja ovome tuntlašu ovde iman objašnjavat!

JOZO: Dobro, dobro, šta je bilo s malon?

TUNJE: Mala je Kerolajn bila Miss dijaspore u Sidneju, eto šta. Vidili smo je nikidan kad je Ćop krizma maloga. A i to je platežna moć, moj pobratime. Napraviti feštu za sto judi u Hotelu "Meteor."

JOZO: Hm, kako ja to ne znan za nj, a pratin sve ugledne Hrvate?

TUNJE: Ma nemaš brige rode, taj je *naš* od glave do pete, provjeren. A da vidiš malu, moj Jozo, lipotica! Pa računani da se ne bi, daj bože, zagledala u ovoga mudonju, ovde. Da mi ga je više oženit spasija bi se. (*Okrene se Anthonyju.*) Pa neš bogati ostat pazdrk, stari momak k'o Lolo Jâkin!

ANTHONY JR: Come on, pop! It's nobody's business if I am married, or not. Nemoj tu judi najposlin da pričajdu prizdariju od menih.

MARIJA: Ma baš ga briga. Evo i Tomislav je još uvijek momak, pa što mu fali.

TUNJE: Ja činini sve šta je u mojoj moći, ali ne bi Isus! Jesan ja *zato* proša križni put od Kenjkova guvna do San Pedra, da sad ne bi ima potomka! A govoru da je malo 'rvata i da ćemo, ako ovako nastavimo, u demografskom smislu... disapijer!

JOZO: Ali Entoni je isto lipo napredova u službi, je li tako Tunje mali, ha? Ni manje ni više nego u ministarstvo, ha? A i jezik mu sad ide bolje nego prije.

TUNJE: A đavla, slabo, slabo to ide, moj Jozo. Samo balanza, ali eto, engleski mu je materinjski, pa je tute neka korist.

TOMISLAV: Ma sad Anthony puno bolje govori, jel' da?

ANTHONY JR: Kakvi da ne. Slušaj sad samo ovih i reci mi odaklen ti ga je?

TOMISLAV: Samo naprijed. Da čujemo.

ANTHONY JR: *(Koncentrira se, uzima zrak punim plućima i započinje kratku recitaciju. Riječi izgovara vrlo oprezno, kao da radi vježbe iz logopedije.)* "Na brežuljku stanem te se razgledavam. Nada mnom gavrani hite na noćište, preda mnom stari naš Novi. Eno i luke iznad grada! Malena je, ali iz nje vire nebrojeni putovi u daleki svijet. Na stotine ih u svijet vodi, a možda ni jednog natrag! Ali mene nešto ipak vuče... vuče me nešto u bajne one krajeve gdje zlatokrile utve i bijele vile sretnike očekuju, premda mi nešto šapće: Ne čekaju tebe - Nemoj! - O moj Vlatko!"

(Kratkotrajni tajac.)

TOMISLAV: Pa to je divno, što je to bilo?

ANTHONY JR: Kako da ne znaš koji to ti ih je bija? To bija ti ih je Fran Mažuranić, "Na čekalici".

TOMISLAV: Pa dobro, gdje si to iskopao?

JOZO: Jebenti, kako se nisan odma sitija da je Mažuranić, a čita san u svoje vrime, i to planski, sve stare hrvatske pisce.

MARIJA: Pravo je osvježenje čuti malo književnog jezika. Stvarno je lijep taj naš jezik.

TUNJE: Eto moj Jozo, moja Marija, to je najsuvremeniji metod učenja jezika. Učit cile tekstove napamet, pa šta ostane u ćiverici ostane.

ANTHONY JR: Evo tražismo li nikidan i ove kazete za uhićenje, ali ih ni...

TUNJE: Za učenje, ne za uhićenje. *(Vrti glavom.)* Stalno 'vako faliva bez veze!

MARIJA: Ma pusti ga. Sve će već doći na svoje. Je li tako, Entoni? *(Zagrli ga.)*

TUNJE: Doć će, doć će, sve na svoje, samo mi ti nemoj velika predavanja držat, sestro. Koji

te je đava tira onda u partiju, in d frst plejs?!

ANTHONY JR: Ajde pusti tetu, pop. Let's change the subject. How's life in the capital, Tommy?

TOMISLAV: Nije loše, samo društveni mi je život previše vezan za posao. Sastanci radni i neradni, konzultacije, kokteli, izložbe, domjenci... puno je, stvarno je puno posla. Krenuli smo od nule.

ANTHONY JR: That's true. We did start from scratch, didn't we? But isn't that the typical Croatian way, pop?

TUNJE: Koji put je, doduše, bolje imat kakvi početni kapital, a ne zajebavat se ka ja onolike godine u fabriku sardini u Sijetl da bi jedan dan, fala gospi, dokopa se i svoga biznisa.

ANTHONY JR: Those were other times, pop. Now it's different.

TUNJE: Nau ic diferent, nau ic diferent! Stalno mi to govoriš, ma šta je diferent? Sve je uvijek isto. Triba slomit kosti, otegnit jaja, ako se oće uspit u svitu. Samo naši judi mislu da se tamo u ju-es беру dolari, da ji grabjaš ka šušanj, gospe ti!

JOZO: Tako je. Tribamo se svi malo podastrit, pa ne mogu ni ovi vrhovnici sve sami učinit. Svako mora dat svoj obol, jer lipo je govoriya oni filozof da narodi kad se počnu opuštati odma počnu i propadat. Tako je ta dekadencija uništila i Rimljane. Tili su malo odanit, malo sistem u se, na se i poda se, i vidi, došli barbari i sve sorili i di si bija šta si radija!

TUNJE: To je to!

JOZO: (*Pogleda na sat.*) Ti boga, još malo pa će i obraćanje Predsjednika. Marija, pali televiziju!

(*Marija pali televizor*)

TUNJE: Dobro si se sitija. Pali, bogati, početak je najvažniji!

ANTHONY JR: We're not going to watch this thing, are we?

TUNJE: Ti priđi na hrvacki, kad san ti reka, or šat d fak ap!

JOZO: Evo ga, Presjednik! A u pizdu materinu ima još skoro po ure do govora.

TUNJE: Evo cila vlada je tu. Šta pizdu ovi novinari da među njizin nema sloge. Nu ji glavešina, svi ka jedan.

JOZO: Ma pusti novinare, sve je to potplaćeno. A ovi izvanka samo nas gade i govoru da smo nacisti, mater in jeben cijonističku!!!

(Začuje se zvono na vratima.)

JOZO: Ko je sad?!

TOMISLAV: Ja ću. Samo vi sjedite. Uželio sam se domaćinske uloge.

(Svi sjede za velikim stolom u dnevnoj sobi i zure u televizor. Jozo odvrne ton do daske. Spiker najavljuje Predsjednikovo obraćanje naciji. Tomislav otvara vrata. U pripijenoj crnoj DKNY majici, u kožnoj minici i sandalama s visokom, debelom petom, pojavljuje se Doris.)

DORIS: Booog! Tomislav! *(Ljubi ga.)* Čula sam da ćeš doć, pa nisan mogla izdržat da ne povirim.

TOMISLAV: Bog, Doris. Fenomenalno...

DORIS: Fenomenalno izgledam, jel' da? E, pa trudin se. Dva posto talent, a ostalo rad. *(Primi ga za nadlakticu.)* A šta je ovo? Uiiime, počeva je bildat? Bog svima. Ma vidi ovo! *(I dalje ga pipa za nadlakticu.)* Poala šta se razbacava, za nevirovat.

TOMISLAV: Ovo je Doris, Petrova, ovaj... foto-model... i... manekenka. Ovo su naši povratnici iz USA. Ujac Tunje i njegov sin, Anthony Junior. Toni se bavi kompjutorima pri ministarstvu, a ujo ima svoju firmu u San Pedru koju mu sad vode drugi.

DORIS: A je li? Imate li koga u Holivudu? U zadnje vrime mi nešto ka slabije ide. Tribalo bi me malo pogurat. Ha, ha, zezan se... *(Pružava ruku, najprije Anthonyju, a onda i Tunji.)*

ANTHONY JR: Nice to meet you, miss.

TUNJE: Mucalo Antun, drago mi je. Vlasnik Mucalo Aj-en-sija, San Pedro.

ANTHONY JR: You look like Bruce Willis's ex. What's her face?

DORIS: Demi Mur!

ANTHONY JR: Yeah! You're so knowledgeable. Yeah, Demi Moore, after she did this thing

with her...

TUNJE: Ajde prikini, reka san ti da govoriš hrvacki, ili mučiš! Ovo je hrvacka gruda, ovo je hrvacka kuća, ovde se govori hrvacki, ili se muči!

JOZO: (*Gleda u televizor.*) Evo na, opet reklame.

MARIJA: Pa dobro, Doris, reci ti nama što ima u svijetu mode. Stalno si na ovim našim lokalnim medijima.

DORIS: Ah teško je danas uspit u svitu glamura, ako niste, je li...

MARIJA: Ako nisi što?

DORIS: ...bože moj, ako niste malo ka slobodnija, otvorenija, kako bi van rekla. Triba se znat okrenit, producirat se bez srama, razumite. Uostalom, zna Tomislav kako to funkcionira, kakvi je put do Olimpa, da se tako izrazim. On je u Metropoli, na malo višem položaju, a otamo se sve bolje vidi.

TUNJE: A bogami ko Hrvacku ne vidi iz Zagore, ko je ne vidi iz Bisnoga, iz Trtojka i s Kenjkova guvna, ne triba je ni iz Metropole gledat!

JOZO: Pa daj, nećemo sad te regionalne podjele.

DORIS: Ma ne razumite, šjor Jozo, ja govorin šta je potrebito da bi se uspilo u svitu mode, a ne o politici. Briga se mene za politiku! Samo komentiram koji je općenito đir u krugovima oko đet seta!

JOZO: Ah to...

DORIS: Evo, u Americi se na primjer tolerira jedan profesionalni egoizam. Gospoda to sigurno znaju. (*Obrati se Tunji i Entoniju.*)

ANTHONY JR: Well, yeah... you know...

TUNJE: Ti muči!

DORIS: A opet kod nas to pari jedan sveopći, šta ja znan, kupleraj? Sve se to tako srozalo.

TOMISLAV: A, nije baš tako. Što se, molim te, to kod nas srozalo? Pa sve negativnosti su samo naslijeđe iz prošlog sustava. Ta ipak smo mi jedan drevni katolički narod. Moral je

impostiran u naše biće!

DORIS: Ma daj, pogledaj onu Čuturu šta je ispala "Lice godine". Šta je u nju imoštirano? Raža, potracala je sve prid sobom! Ka nosorog je kad se zalaufa, ne zna stat. I sad još CD snimila!

JOZO: Je li to ona Silva, ona 'vako malo ka bolje stavljena ženska? Svaki dan joj po sto puta vrtu oni hit. Kako ono... (*Pokušava se sjetiti refrena.*) "Jaaaa sam cura za udaju, neeeeka, neeeeka, nek svi momci znaju..."

MARIJA: Josipe!

JOZO: Hm, baš dobra stvar.

ANTHONY JR: Is that the one... (*Pokazuje zorno.*) ...the one with big boo...?

TUNJE: (*Klepne sina.*) Ajde daj, uozbilji se više, kad san reka!

DORIS: ...a počele smo skupa ka cure od haube. Ono sidiš na haubi od renaulta ili saaba po dvi ure za neku crkavicu.

TOMISLAV: Ja ne znam kako je dotična gospodična uspjela, ali znam da ministarstvo kulture nema vremena kontrolirati i pratiti pojave na estradi i u šou-biznisu. To prati žuta štampa, tabloidi i tako je, molim lijepo, svugdje u svijetu.

JOZO: Ajde dico, mir s vama. Ko će ga znat? Mala se probila zato šta je sposobna. Ne triba bit toliki paranojik i uvijek sve gadit!

TUNJE: Tako je. Ja san čita po nekin pokazivanjima u "Veniti Fer" da su Hrvatice jedne od najzgodniji ženski na svitu. Odma' uz Argentinke, Brazilke i Talijanke, prema tome šta se ženska ne bi probila...

DORIS: Ma znan ja kako se probila, šupjača! A nama koje virujemo u rad ništa. Tri puta sedmično na aerobik, u teretanu, ubijen svaku kunu na kozmetiku i vitamine, bila san prva pratilja "Miss radio valova", "Miss Oktana", "Miss ACY marina", "Miss osobnosti", i jednom čak, doduše, na prevaru, i "Miss hrvatskog sela", pa isto nikako da više izletin iz ovog auto đira. Cila mi garderoba vonja na bezolovni!

JOZO: A ćerce taki je život. Ne moreš uvijek sve.

DORIS: Lipo se probila... kravetina...

ANTHONY JR: I ja san probij jednu after tulumu, I mean posli od ovoga domjenka nikidan gori u našega dozapo...

TUNJE: (*Zviz! Zvekne ga po glavi, ovaj put uvjerljivo.*) Reka san ti da mučiš, pametniji si kad mučiš. Šutnja je zlato, upamti!

DORIS: (*I dalje u svome solilokviju.*) ...ljudi moji koja celulitnjaća. Da joj vidiš zadnji trap. Vidila bi je ja na hidroliposukciji!! Iscurila bi iz nje dva mašura masti.

MARIJA: Joj da mi je netko pričao da ćemo u mojoj kući jednog dana slušati modne i estradne tračeve, ja mu ne bih vjerovala. Sreća što smo u penziji pa nitko ne mora znati o kakvim stvarima pričamo, ho, ho....

DORIS: ...a govori da je ona hrvacka Glorija Estefan. Moš mislit. Ubilo se od latino filma. Nju je možda samo španjolska muva ugrizla, kad se onako puca... a cila iskvarcana ka da si je bacija na gradele, i dva puta dobro privrnija.

ANTHONY JR: Yeah, he, he... privrnija bi je ja, privrnija...

TUNJE: (*Zaurla.*) Gad dem it, vil ju šat d fak ap for uans, ju moron!!!?

ANTHONY JR: Ok, pop, calm down. Where's your sense of humor?

DORIS: A nama koje smo cile decentne – ništa. Roge! Ali i to će se prominit, oće bogami...

TOMISLAV: Bolje da si decentna, nego da si...

ANTHONY JR: Indecent. This T-shirt is so cool. What's this shit that's written on it? I cannot make out the words. (*Zapilji se u natpis na Doriskinim grudima.*)

DORIS: (*Napne majicu i isprsi se.*) Piše: "Dona Karan Nju Jork, skreć en smel d scent of d milenijum."

ANTHONY JR: Jeez, may I... scratch it? Who wouldn't want to taste the smell of the millennium? (*Pruž a ruku prema Doriskinim grudima, ali uto ga Tunje opet svojski klepne po glavi.*)

TUNJE: (*Zvek!*) Nu ga! Jope on! Pa jes' ti normalan? Šta oćeš da judi pričaju kako san te

odgojija?!

(Trenutna konsternacija, Anthony Jr se pokunji, Jozo i Marija se samo pogledaju, bez teksta.)

JOZO: Dobro, dobro, prikinimo više s pričom. Evo, sad će se Predsjednik obratiti naciji.
(Intonira se himna.) Ajmo svi na noge! Ustaj! *(Svi ustaju i stoje u svečanoj pozi s dlanom na grudima. Samo Doris sjedi prekrštenih nogu i puši.)*

TOMISLAV: *(Obraća se Doris.)* A, što, tebi se ne diže na himnu?

DORIS: *(Provokativno.)* A tebi se ka diže na himnu? Meni se diže na neke druge stvari. Na novu Moschino kolekciju. He, he, he... ovo san dobro rekla. *(Ostali stoje u stavu mirno s rukom na grudima i pjevaju zajedno s televizorom.)*

TOMISLAV: Hoćeš reći...

JOZO: Prikini tamo! Još nije gotovo!

ANTHONY JR: *(Pjeva.)* "...da bi vaaazda spretna biiii-laaaaa..."

TUNJE: *(Ponovno ga klepne, ali ovaj put nekako blaže, gotovo "očinski".)* Jesan ti reka da ne pivaš himnu ako ne znaš tekst! Nije "spretna", nego "sretna"! Da vi vazda sretna bila, a ne spretna, cukunu!

DORIS: *(Sebi u bradu.)* A bogami nije ni nespretna, samo kako kome.

(Svi stoje i dalje dok ne otpjevaju do kraja.)

ANTHONY JR: *(Sjedne do Doris i počne joj potihom govoriti.)* Hey, I know this song. It goes like this. "Doooris, ta-tara, oduvijek je tribalo priskočiti žice. Doooris, ta-tara, ne plašin se ni močvare, ni perja, ni ptiiiiiccce... ehe, he, he..."

DORIS: *(Šapće.)* A šta si kvaran, amerikančino, a ne bi se reklo. Nisi skroz ni za bacit.
(Naglo ga odgurne od sebe. Ostali su zaokupljeni zbivanjima na malom ekranu.)

ANTHONY JR: You ain't seen nothing yet, honey!

TUNJE: Entoni, pusti šinjorinu, reka san. Cila je pomodрила koliko si je već upila!

DORIS: Ne pila me, ne pila, pristojan je. *(Anthonyju.)* A imaš li se ti još želje i volje vraćat u Ameriku, ha? Mislin, doć iz El-eja ovde kod nas u ovakva vrimena, malo mi se čini ka

radikalno.

ANTHONY JR: Well, ja bi se možda i vrniya, ja ka ja, samo ćaća...

DORIS: Okej, moš mi pričat i na engleski, ja sve razumin. Iman veliko pasivno znanje, samo malo slabije ka govorin. A sve bi se to dalo sredit kad bi bila malo jače eksponirana na tom govornom području. *(Primakne stolicu malo bliže Anthonyju. Ostali su zaokupljeni televizijom.)*

ANTHONY JR: *(Šapće.)* Well, I'd love to go back, but pop wants us all to stay here with him. He's been waiting for this for nearly forty years. You know, I think if I'd wanna go back he'd be upset over that and I don't want to dissappoint him, see? You know what I mean?

DORIS: Ijea, ijea, aj andrstend.

ANTHONY JR: Plus, there is this other thing and he made it very clear to me.

DORIS: Vot, vič thing?

ANTHONY JR: Well, if I go back to the States, I won't get anything and he's worth a lot. He is going to disinherit me. That's the deal.

DORIS: Uuuu, kužin, razumin. Nije ti lako. Šejm on him. Ali šta mu puštaš da te ovako klepa. Pa svoj si čovik.

JOZO: Dobro, a sad svi slušaj 'vamo. Dosta šapćanja tamo mladeži! Za koji minut počinje Presjednikov govor. Ako oće ko šta pit, ili jist, neka sam ode u kužinu i uzme. Ja se bogami ne dižen dok ne čujen šta ovde slidi.

TUNJE: Tako je, Jozo. Odvrni do daske. Ne bi tija rič propustit.

DORIS: Ajme, pa nećete valjda slušat cili govor?

JOZO: A da šta ću, gospe ti, nego slušat.

MARIJA: Moramo slušati, je li tako Tomislave?

TOMISLAV: Ovo bi zbilja trebalo čuti u cijelosti. Bitno je, znakovito. Pred nama su burni događaji.

DORIS: A ja mislila malo ćemo popričat šta ima u Metropoli i tako to.

TOMISLAV: Ma pričat ćemo, samo neka završi govor.

(Počinje govor. Na televizoru je sijeda glava Predsjednika.)

“HRVATICE I HRVATI, ZADOVOLJSTVO... krrrr...

(Televizor za trenutak zakrči, a onda potpuno nestane ton.)

TUNJE: Jozo, majke ti blažene, šta je ovo? Nesta je ton. Di ti je oni pilot?

JOZO: Krvi ti irudove, di je pilot? Marija, di je daljinski?

MARIJA: *(Unezvijereno.)* Pa ne znam, tu je negdje, valjda.

TOMISLAV: *(Užurbano traži po sobi daljinski.)* Evo ga, pao je pod stol.

JOZO: Daj vamo to čudo! *(Pritišće daljinski, ali i dalje se ništa ne čuje.)*

ANTHONY JR: Hm, there you go. Murhphy's Law.

JOZO: Jeben ti muku, jeben ti daljinski i ko ga je da!

TUNJE: Daj, pojačaj ton na televiziji. *(Uzima bijesno daljinski.)* Dis faking ting iz ded! Opće ne reagira!

JOZO: Nu jedna ti majka. Samo nan je ovo tribalo. Marija, ko je prčka oko televizije? A u pizdu materinu, uvek meni vako! Uvek neka pegula, pa to je za ispizdit!

MARIJA: Josipe, ja stvarno ne znam. Stvarno nemam pojma. Jučer je sve bilo u redu.

JOZO: Bi' će Kain sto posto. Uvek on nešto prispaja, uvek nešto primišta i minja u ovoj kući. Jeben ti život, i sad da mi rikne televizija!

TUNJE: *(I dalje s nevjericom razgleda daljinski. Prevrće ga u rukama, izvadi bateriju i lizne je jezikom.)* Moj Jozo, ovo je totalna rikavela. Mislija san da je beteri empti, ali nije. Ovo ne reagira ni zere.

(Na ekranu Predsjednik i dalje govori bez tona. Snažno gestikulira i strijelja pogledom oko sebe.)

JOZO: Ma daj to govno, jeba ga ja i njega i ko ga je da! *(Istrgne daljinski iz Tunjinih ruku i zafrlja ga kroz prozor.)* Evo vako, pa neka doli na ulici upravljaju s njim!

MARIJA: Josipe! Smiri se! Isuse, što si učinio!

JOZO: Kako ću se smirit, kad san totalno popizdija! Uvik mi se vako neki škerac namisti i sve mi se sjebe kad mi je najviše stalo. *(Približi se televizoru i tresne svom snagom dlanom po njemu. Za trenutak se vrati ton.)*

“...SRBOČETNIČKI AGRESOR POTPOMOGNUT...”

TUNJE: To! Dobar! Prokini ga još jedamput!

JOZO: Evo, jeba mu pas mater! Sila boga ne pita. *(Tras! Opandrči opet po televizoru i za trenutak se ponovno javi ton.)*

“...NA POVIESTNIM RAZLUČNICAMA... *(Tras!)* ...HRVATI SU DORASLI... krrr...”

TUNJE: Smiri ga jopet, Jozo, bognjati! Ko ga jebe, neka rikne! Dat ću ti ja moj novi Panasonic iz vikendice, samo da sad nešto čujemo kad smo već tu. Ošini! *(Jozo opet nemilice raspali po televizoru.)*

“...OSTVARILI TISUĆLJETNI SAN... *(Tras!)*... SVI STALIŠI... *(Tras!)*... *(Tras!)*... DOMAGOJEVE LAĐE... *(Tras!)*... *(Tras!)*... KRSTE... FRANKOPANA... *(Tras!)*... SUPROTIV BRAHIJALNOJ SOLDATESKI... *(Tras!)*... BEZ PRIJATELJA U SVIJETU... *(Tras!)*

TUNJE: Tako je, Jozo, lupaj bez pristanka! Tek smo počeli povezivat šta govori.

(Svi bulje u ekran i pokušavaju povezati dijelove govora.)

JOZO: Uf, jebi ga, Tunje. Ne mogu više lupat. Otrnila mi ruka. Aj' sad ti malo!

TUNJE: Dobro, ja ću priuzet. Ustvari svi ćemo pomalo lupat. Minjaćemo se. Šta velite?

SVI: *(Osim Doris.)* Dobro! U redu! Može! Okej!

DORIS: Bogami, meni se ne lupa bez veze. Ja svoje ruke čuvan. Više volin gledat druge kad lupetaju.

TOMISLAV: Ujo, ja sam drugi na redu. E, kad ovo budem pričao u Metropoli neće mi vjerovati.

TUNJE: Ajmo, tri, četiri!

(Tras!)... "NIGDJE TAKVE SLOBODE... (Tras!)... MNOGI BI NAM POZAVIDJELI... (Tras!)... OD SVIH ZEMALJA U TRANZICIJI... (Tras!)... SINJEM MORU..."

JOZO: Tunje, svaka ti čast. Jesi vidija, Entoni, šta ti ćaća dobro lupa, ko momak, ha?

ANTHONY JR: Yeah, ne znaš pravo ko bolji ih glupaš, ti ili on?

(Tras!) "...DA SE RADI NA RAZBIJANJU JEDINSTVA..."

DORIS: *(Kao za sebe.)* Ili onaj tamo.

JOZO: Udri, Tunje, gospe ti, ovo je bilo nešto bitno. Ka neka aluzija. Ovo se mora čut.

TOMISLAV: Čuli smo to mi već. To je njegova posebna metaforika. Zbilja je smion retor taj naš japa! On uvijek točno zna na koga cilja.

JOZO: Nu, nego ne zna. Ništa on bez veze još nije reka. Udri, Tunje, gospe ti, čin san te pofalija, odma si malaksa. Nisi tri puta pošteno lupnija.

TUNJE: Evo, lupan, lupan.

(Tras!) "...PREVASPITATI OVU MLADEŽ..."

ANTHONY JR: I think da je upravih upotrijebil jedan od srbizmih.

(Tras!) "...ONI KOJI BI HTJELI DA NAS VRATE NA STARO, DA NAS VODE KAO GUSKE U MAGLU..."

TUNJE: *(Stane načas s lupanjem.)* Ma šta, šta pizdiš! Ti ćeš njemu brojiti srbizme, čoviku koji je tolike knjige objavljuje. Ti ćeš mi reć šta je srbizam, a ni hrvacki ne znaš beknić kako bog zapovida. Pari da si ekspert za jezike, Noam Čomski?

(Tras!) "...ALI HRVATSKA JE ODABRALA..."

TUNJE: ...daj dolazi vamo i izmini me, dok nisan počea tebe lupat umisto ove kutijetine!

JOZO: Ajde ljudi lupajte, nemojte se sad svađat.

ANTHONY JR: Evo, glupan, glupan... *(Tras! Tras! Tras!)* ...glupan, a šta bih ću.

"...SVIH DRŽAVOTVORNIH HRVATA... (Tras!)... PRIRODNI PRIR... (Tras!)... SKRBITI ZA BUDUĆNOST... krrrrr... (Tras! Tras! Tras! Tras! Tras!)... (Ne čuje se ništa. Ton se sasvim

izgubi.)

TUNJE: Ne kaže se g-lupan, nego lupan! Lupan, lupaš, lupa, lupamo, lupate, lupaju, tako ide deklinacija, razumiš!? Nu ga! Entoni, daj ti ruku nespretnu odnija!!! Kako to lupaš?!

ANTHONY JR: Kako kako to ih lupan? Lupan ih isti ka i vi i ovi pri vas šta ste ih lupali!

TUNJE: Ma lupaš mlitavo ka kurcen po koprivi. Udri forcon! Udri zôron, udri muški! Hit it hard!

DORIS: Ha, ha... ovo je ludilo. Ovo još nisan vidila. Ovde su svi prolupali.

MARIJA: Bože svašta. Pa ili lupajte, ili ne lupajte, ja ne znam...

ANTHONY JR: Okay, okay! I'm gonna hit the motherfucker real hard this time, real hard *(Tras!)* ...real hard... *(Tras!)* ...real hard... *(Tras! Tras!)* ...real hard... *(Tras!)* ...hard *(Tras!)* ...hard *(Tras!)* ... *(Anthony Jr manijački udara, ali ništa se ne čuje. Ton je sasvim iščezao.)*

JOZO: *(Rezignirano.)* Prikinu s lupanjen, Toni. Gotovo je. Nema ništa od toga posla. Čitat ćemo govor sutra u novine.

TUNJE: Da san zna da ti televizija nije u redu, donija bi ja bija svoju.

JOZO: Nu, gospe ti, ko da san ja zna da će ovako naglo riknit. Šta svi uvijek na mene?

TOMISLAV: Pa dobro nećemo valjda dopustiti da nas to demoralizira. Ja ću vam priopćiti u kratkim crtama o čemu je tu riječ.

TUNJE: A ti znaš o čemu će on govorit?

TOMISLAV: Kako ne bih znao. Stjepko, ja i još neke kolege, radili smo noćima na tom govoru.

JOZO: A ja san mislija da on to sve ka iz glave govori.

TOMISLAV: Ma dobro, koncept je uvijek njegov. Kostur je u svakom slučaju njegov. Mi friziramo bitnije dijelove...

MARIJA: Sine, sine, tko bi rekao da ćeš ti dotle dogurati. *(Svi napeto slušaju, jedino ga Doris mjerka i kao da se dosađuje.)*

TOMISLAV: ...međutim, uvijek ostane prostora za improvizaciju. Fascinantni su ti njegovi retorički impulsi, ti otkloni od srži teksta. Kao da na trenutke pušta da ga sam jezik vodi, a na kraju je sve tako dobro, kako bih rekao, diskurzivno ustrojeno.

JOZO: Ma nemoj, koji su to možđani, moj rode.

TUNJE: Ali vidin ja, bogami, da si i ti nekako ka govornički profitira čim si u blizini jedne take ličnosti.

DORIS: Tako san i ja profitirala kad san upoznala zamjenika pročelnika HVIS-a, ovoga gospodina...

TOMISLAV: Ti si upoznala...?

DORIS: Upoznala, upoznala... itekako upoznala.

TOMISLAV: A je li? A kad?

(Zvono na vratima.)

JOZO: Ko je sad k vragu?

MARIJA: Pusti, ja ću. Vi slušajte Tomislava. *(Otvara.)* Eh, ti si, Leticija. Evo imamo goste.

LETICIJA: *(Znatiželjno virka preko praga potiho se obraćajući Mariji.)* Nisan tila smetat, samo da pitan nemaš li, sestro, struk seleni. Ne da mi se ić vanka. Marinko će svaki čas banit, a on najvoli dobru juvu kad skuvan. A reko šta je ova lupnjavina u vas, maloprin. Mislin se da se nije šta dogodilo?

TOMISLAV: Poštovanje šjora Leticija.

LETICIJA: Ajme, a nu njega. Kako si zlato?

TOMISLAV: Dobro, hvala, a vi?

LETICIJA: Bogu fala nije loše. Gledamo te mi stalno na televiziji. Reci slobodno roditeljima da mogu bit ponosni.

TOMISLAV: Nije to ništa, mora netko i to raditi.

DORIS: Kako nije ništa, čuj njega?! Šta ja sve ne bi dala da mi se probit do državne

televizije. Na ovoj lokalnoj san svaki dan, a kakva mi korist od toga.

LETICIJA: A lipo, lipo je to. Mlado, zdravo, naočito. Neka naše mladosti, neka.

MARIJA: Evo selen, Leticija. Evo dva struka.

LETICIJA: E lipo, fala ti, sestro. Adio van, dovidova. Lipo se imajte.

TOMISLAV: Adio!

JOZO: Joj šta je ne mogu, ne mogu je u štampu. Tako je kuriozasta mogla bi radit za Ciju. Njoj ove babe doli s pazarića sve prijave. Ta zna šta se u cilon gradu dešava.

DORIS: Pari čudna, malo nenormalna.

MARIJA: Treba s njom biti na oprezu. Nikad ne znaš što sve ona može iskonstruirati.

DORIS: Nego da van ja ispričan kako san upoznala gospodina...

JOZO: Čekaj malo ćerce, ne budi tako usrnita! Za gospu blaženu više i ne znan ko je šta govori. Ovo je gore nego u Saboru.

(Opet zvono na vratima, televizor i dalje gori. I dalje prilika Predsjednika, ali više nitko ne obraća pažnju na televizor.)

JOZO: A u pizdu materinu, šta je ovo danas? Daj skoči ženo i otvori. Bog će ti platit!

MARIJA: To sve imamo zahvaliti Tomijevoj popularnosti. Sigurno netko dolazi da njega vidi.

TUNJE: Eto šta ti je medijska eksponiranost u današnje vrime. Od anonimnoga profešura momak je uletija u državne vrhove. A ne bi se na njemu reklo da je tako prodoran. Kad je bija momčujak bija je pravi šotokucin, a nu ga sad!

MARIJA: *(Otvara.)* O, Zvonko, ti si, uđi. Baš dobro što si došao, evo Tomislav je tu. Tu su Tunje i Entoni, cijela klapa.

(Ulazi visoki, elegantni tip ranih srednjih godina, zalizane crne kose, u Armani ili Hugo Boss odijelu, s dvije torbe. Jedna je sjajna aktovka od crvenkaste kože, a druga sportska Nike torba iz koje viri ručka teniskog reketa.)

ZVONKO: Dobar dan, ustvari, dobra večer dobri ljudi. Eh, a vidi njega. A ja mislio ti u

Metropoli.

TOMISLAV: Pa gdje si rodijak!

JOZO: Pa dobro Zvone di si ti. Tebe mi je uvijek najdraže vidit. Ti si živi svjedok da u nas pošten čovik može dobro živit.

ZVONKO: Može, može, ako je radoholičar. U radu je spas.

JOZO: To je to.

ZVONKO: Pozdravljam cijenjeni skup. Pozdrav Mucalovima. Vidim da im ovo hrvatsko sunce, ovo dinarsko-biokovsko podneblje dobro čini. Ljubim ruku sinjorina. Vi ste mi odnekud poznati. *(Ljubi ruku Doris. Dok je pruža ova kao da jedva može suspregnuti osmijeh.)*

DORIS: I vi ste meni poznati, samo ne znan odakle. Ali sitit ću se. Iman ja slonovsku memoriju.

MARIJA: Što ćeš popiti, Zvonko?

ZVONKO: Može jedna bevanda. Bevanda – kraljica umjerena života, to je moje piće. *(Vadi kutiju Pall Malla i neki veliki, kičasti, naizgled skupocjeni upaljač. Baca ključeve s BMW-ovim privjeskom na stol. A onda izvadi sjajni crni češalj i žustro se začeslja. Spremi češalj i zapali cigaretu. Iz upaljača se začuju tanušni, elektronski tonovi Beethovenove "Ode radosti".)*

DORIS: Hm, super.

MARIJA: Jao kakav krasan upaljač! I još svira. Zvonko uvijek ide ukorak s najmodernijom tehnologijom. Evo bevanda, izvoli.

ZVONKO: Zahvaljujem. Nego, što je reći da se ne sluša govor? Tomislave, pa ti bi kao eksponent narodne vlasti morao uredovati da se najvažniji glas – zna se čiji – čuje u ovoj kući.

JOZO: A pusti k vragu Zvone. Nestalo je tona taman kad je progovoriya.

TUNJE: I onda smo svi počeli lupat po televiziji i ton se malo ka vraća. A onda je uletila ova arlovina *(Pokazuje na Anthonyja.)* i počela tako mlatit da ga je skroz nestalo.

ZVONKO: Sigurno je otišao neki modul. To se da zamijeniti. *(Odbije dim i odmjeri Doris od glave do pete i ona kao da se osjeti pozvana da mu se obrati.)*

DORIS: Ne mogu se nikako sititi odakle vas znan, a znan da vas znan. Da vi ne dolazite u salon "Auto Tolić?" Vi znate Dragoga Tolića?

ZVONKO: *(Razvuče usne u blag osmijeh. Digne ključeve s privjeskom BMW-a i nakon jedva osjetne, ali znakovite stanke zazvecka njima.)* Pa što mislite, sinjorina, gdje je ovo kupljeno? Eh, Tolić, moj dragi prijatelj Dragi Tolić. Dragi je vrstni automobilski as. Bio je bio prvak u onoj državi do dvije tisuće kubika. Tko zna automobilsku dušu bolje od njega. Sasma je naravno da je sad avanzirao na slobodnom tržištu, ali sad si i ti meni malko poznatija... he.. he...

DORIS: *(Malo se zamisli.)* Ajme, pa taako je! Koja san ja glupača, pa na onome prijamu nakon otvorenja novoga salona, pa taaaako je. Vi ste oni šta je uletija na kraju sa Dom Perinjon kad je počelo ono štrapanje i prolivanje... iiime pocrveniću...

ZVONKO: He, he.. ho... ništa, ništa, takva je bila prigoda. Moramo se koji put malko i opustiti.

JOZO: Pa dobro, Zvone, šta ima u tvom – metnimo tako – sektoru?

ZVONKO: Ah, samo posao i posao. Jedan projekt za drugim, ne znam gdje mi je glava.

TUNJE: A je li bogati da ti ne radiš na onome delfinariju šta je pisalo u novine? Gori u nas u vlaškoj gradi neki povratnik s Novoga Zelanda dupinarij.

ANTHONY JR: Kojih tupinarij?

ZVONKO: Jest, nemala je čast raditi za gospodina Franju Kupsjaka na rečenom delfinariju. Projekt je uistinu veličanstven i bezmalo je gotov. U njega je odskora uključen i predsjednikov intimus, gospodin Rafael Hrnjak iz Buenos Airesa, tako da mi je samim tim ukazana čast još i veća.

JOZO: Dobro kako ti to sve stigneš, sinko moj? Projektiraš sebi, projektiraš drugima...

ZVONKO: Ah, kako. Dvadeset i četiri sata sam u pogonu, eto kako!

MARIJA: Jao Zvonko, da nam je barem više takvih poduzetnika?!

TUNJE: Ali, bogati, reci mi nešto. Smistit taj dupinarij gori u vlaškoj, to mi nikako ne ide u glavu. Pa dupinima je more prirodno stanište, i cili taj ka maritimni đir.

ZVONKO: Bez brige Tunjo, delfini su samo početak. Nakon delfinarija slijede i druge, da se tako izrazim, menažerijske instalacije. Bit će tu košutnjak, lisičnjak, risnjak, vučjak, zmijište i tako dalje. Gospoda Kupsjak i Hrnjak nadošli su na sjajnu zamisao da se cijeli taj pojas – htjeli mi ili ne htjeli – trenutačno posvema pasivne regije obnovi. Da se podigne nešto poput Disneylanda. I, vjerujte, pokazat će se to vizionarskim. Zamislite rijeke zadovoljnih američkih i japanskih turista koji na putu do svojih omiljenih svetišta u vrijeme vjerskih blagdana mogu predahnuti u društvu pripitomljenih životinja. To je raj za djecu i odrasle!

TOMISLAV: To je ingeniozno! Tako treba misliti Hrvatsku!

(Sveopće odobravanje i klimanje prisutnih.)

JOZO: Bogami baš ingenijozno. To su projekti, to su glave. Tako se gulu pare ovin globtroterima za dvaesprvo stoljeće. Tako, a ne samo sunce, more i lezi na šugaman!

DORIS: A šta će biti s tim dupinima zimi, mislin oće bit neki zatvoreni bazen, nešto u tom stilu za njih. Smrzniće se?

TUNJE: To san i ja tija pitat. Dupinima triba briga, inače će skroz naskroz rebambit. Je, je, ozbiljno, gleda san na "Diskaveri", ako se ne radi š njima kako bog zapovida, odma poludu, urta jedan na drugoga, oće se poklat!

JOZO: Ma daj?

TUNJE: Boga mi. Stalno moraš uz nji kvižit, inače jadna ti majka. Nego, kako će ih uopće otrat gori?

ZVONKO: Bez brige, gospoda Kupsjak i Hrnjak su na sve mislila. Životinje će se prevoziti gigantskim staklenim cisternama s morskom vodom i bit će pohranjene u bazene za tu prigodu specijalno izgrađene gore u zaleđu. I ne samo to, već će biti i pod stalnom prismotrom međunarodnih stručnjaka, a redovito će se i razmnožavati i opskrbljivati svježom vodom.

TUNJE: Evala in, stručnjacima! Toga ni u Ameriku nema. Bija san i u Dejd kantri tamo na Floridu, u Ki Vest, Orlando, Majami i druga mista najpoznatija za bavljenje s aligatorima i dupinima, ali to ništa nije ni blizu ovome. To ni Madona ne bi sebi mogla omogućit.

ZVONKO: Eto tako, veliki su, dakle, projekti pred nama. Zamislite samo taj prijevoz delfina u zastakljenim cisternama. Od toga zastaje dah. Ima gotovo nešto epohalno, mitsko, u tome, usudio bih se reći.

TOMISLAV: Jest, to je nevjerojatno. Pričali smo s iskrenim udivljenjem u Metropoli o, zbilja, rekao bih neimarskim pregnućima spomenute gospode.

DORIS: Mogu li ja sad ispričat kako san upoznala zamjenika pročelnika...

TOMISLAV: Polako, Doris, samo da apsolviramo ovu temu.

(Opet zvono.)

JOZO: Muke ti Isusove, šta je ovo? Ženo, ne sićan se kad je ovliki interes vlada za nas dvoje. A sve radi njega. *(Lupa Tomislava po ramenu.)* Sad bi se svi tili približit Jozi kad mu je sin na položaju, a prije me niko nije zariziva ni dva posto. Eto šta ti je život.

TUNJE: *(Pokazuje na Tomislava.)* To zafali njemu šta se opredjelija za jedan težak i odgovoran posa' u ovin nezahvalnim vrimenima.

(Tomislav otvara vrata. Ulaze Leo i "Crnac". "Crnac" je krupan, s bradicom, glave umotane u neku šarenu maramu. S ušiju mu se klata dvije velike naušnice. Drži stari, "isfrižani" kontrabas. Leo je oniži i nabijen. Ima narančaste pramenove, "cvike" za sunce, nosi bermude i na nogama ima ogromne patike. Bubnjarskim štapićima udara neki imaginarni ritam.)

TOMISLAV: Dobar dan momci!

LEO: *(Samouvjereno.)* Faljen Isus. Ima li Petra? Ti si mu brat, oni s televizije, je li?

TOMISLAV: Jesam. A vi ste iz benda, ako smijem pitat?

LEO: *(I dalje udara štapićima po zraku.)* Ne, mi smo iz U-EN-HA-CE-ER-a. Došli smo po humanitarnu. *(Pogleda u "Crnca", a onda se obojica počnu luđački smijati.)* Ha, ha, ha... pardon. *(Malo se kao uozbilji.)* Ne, ne, zajebajen se. Mi smo iz Jehovinih svjedoka, iz "Kule stražare", iz karaule... ha... ha... a vidi nje, žiku nje... *(Pokazuje na Doris.)*

CRNAC: Poala brale ovo je... mnmn ha ha ha...

LEO: ...Pusi Galor! Pusi Galor?

CRNAC: Je, ha, ha, ha... Pusi Galor, Pusi Galor, jebemi mater isti đir, ono ha, ha, ha... mhmha... *(Leo i "Crnac" imaju neku svoju napuštenu, šifriranu spiku. Za stolom konsternacija. Svi ih, osim Doris, gledaju sa nekim posebnim "državotvornim" podozrenjem.)*

DORIS: Šta je bando? *(Obrati se zatim ostalima.)* Oni su malo puknuti, ali su u biti okej.

LEO: Može jedan kolačić, dobri ljudi? *(Obrati se Doris.)* A di je ono naše dite? Naša dika, he... he... he... fali nam treći za trijumf... ha... ha...

CRNAC: Treum, treum, brate... ha... ha... ha... mnnnnh.

LEO: *(Osvrne se oko sebe.)* A pogledaj brale ekipe, postrojili se ka dijapozitivi. Ha, ha... samolepive sličice...

MARIJA: Leo, daj uozbilji se dok ti nisam nazvala mamu! Jesi čuo? Petar je davno izašao. Mislila sam da je s vama, a sad vidim da nije, i to me brine.

LEO: Đetić nije mamu s nama. Da je s nama bi li ga mi tražili? Nismo još skroz propuvali, je li tako Crnče, zlato moje?

("Crnac" se samo glupavo nasmije i kimne glavom.)

JOZO: *(Crncu.)* Ej, kume, a šta će ti oti bajs? Oli ste prišli u tamburaše? Računate bolje se isplati. *(Leu.)* A šta ti prijatelj samo muči? Uvik je nekako potuljen i gleda poda se. Šta mu ne daš malo one droge šta diže?

LEO: Mi više ne uzimamo stimulanse. Mi smo novi sokoli. "Niger" sad polaže zavjet šutnje. Izražava se samo preko instrumenta. Instru-mentalno! *(Daje neki mig "Crncu".)*

CRNAC: *(Kimne glavom i odsvira neki kratak i "kompetentan" rif na kontrabasu.)* Mmm...

LEO: *(Nakloni se "Crncu".)* Hvala gospodinu Prohaski. A ti, malena...

DORIS: Prestani se glupirat! *(Ostalima.)* Ovo je samo poza. Nisu oni u biti tako loši.

JOZO: Dobri su, dobri, vidi se na njima.

DORIS: Ja sad idem i povest ću ovu bandu sa sobom, da vidimo di je ono čudo zabasalo. Večeras možda iman i foto-sešn sa ovin jednin Talijancon. Drž' te mi fige da od svega toga nešto i ispadne. Adio svima.

ANTHONY JR: (*Skoči i poljubi joj ruku.*) It's been a pleasure, miss. Pure delight!

DORIS: Mmmm, šta su ovi Ameri fini. Tamo još uvijek ima đentlmena. Šta blejiš konju! (*Leu.*) Kad si ti nekoj ženskoj ruku poljubija? (*Okrene se zatim znakovito Tomislavu.*) A mi ćemo se još vidit. Moran te ispipat glede i u svezi nečega gori u Metropoli. Cilu večer pokušavan doć do riči, a ne mogu. Stvarno smo turbo patrijarhat. (*Mariji.*) Morat ću se dat u feministice, je l' tako?

MARIJA: Eh, Doris, Doris, sto je vragova u tebi, znaš!

DORIS: (*Zvonku.*) A vi? Eto, sitila san vas se, iako bi najrađe zaboravila, ha, ha...

ZVONKO: Ništa zato, sve je u redu.

TOMISLAV: Vidimo se. Popričat ćemo nekom drugom zgodom.

(*Leo, Crnac i Doris odlaze. Nakon kratke stanke prvi se oglasi Tunje.*)

TUNJE: Pa dobro, je li mu to društvo, Petru?

JOZO: A je, moj Tunje, šta da ti velin – sviračka alternativa.

TUNJE: Sviračka, šta?

JOZO: Alternativa. To su oni šta oće bit drukčiji nego sav normalan svit, eto. I da baš mene zapadne jedan takav posebnjaković.

ZVONKO: Ja ne znam, ali osobno sam oduvijek bio sklon samo izvornoj dalmatinskoj glazbi. "Bacit pismu", što bi rekao moj pokojnji otac.

TOMISLAV: Ma mislim taj rock je uopće precijenjen kao svjetonazor. Zaboga, sve je to samo biznis. Vjerovati u neku autentičnost te glazbe je isto kao i vjerovati u to da ljudi doista ginu u filmovima.

JOZO: Ma to je blejanje, tôtanje, a ne pivanje. I još moraš izgledat ka debil!

TUNJE: Meni se ona dva, bogami, ne činu baš normalna. Poglavito oni s vijolončelon. Čini se malo šuknit. Ka da je izosta u razvoju.

JOZO: Ma nije nego je skroz pripušen. Prisauga je, bi' će. Ne zna se to moj Tunje zauzdat. Da je onoga moga u Ameriku poslat, ja mislin da bi prvi dan pozoba sve šta ima od kokaina,

krekova, heroína i tableta da bi se overdozira da je to milina.

MARIJA: Ma nije Petar takav. Petar je na zemlji, ali Leo je sumnjiv u zadnje vrijeme, a zamisli mama mu je pedagogica, otac profesor matematike. Dijete prosvjetnih radnika, ali što ćeš.

ANTHONY JR: Ja ću pivu... he... heh...

TUNJE: Veri fani, veri vani, indid! Tu san batudu čuja i prije nego šta san otiša u Ameriku. Stvarno si balav. Ka neka ditesina, a ne čovik!

JOZO: Dobro, dobro.

TUNJE: Ma ja bi napravija koprifogo iza jedanaest uri i non-stop bi činija racije, pa koga uvatu s drogon – odma na Goli! I evo ti na – maca i špica i tucaj kamen po zvizdanu dok ti možđani ne uskuvaju! I tako tri miseca, pa da vidiš majci kako bi se odvikli bez ičega, kould trki.

TOMISLAV: To su malo drastičnije metode, ujo. Moramo misliti na Ujedinjenu Europu. Ljudska prava nam baš i nisu jača strana.

ZVONKO: Ja se ne bih u to miješao.

JOZO: Bogami, ja se slažem s Tunjom. Sve je to obijest i lagodan život. Triba to sve dobro izdegenečit pa da vidiš! Šta misliš kako su Turci vladali Balkanon toliko vikova. Kandija je zakon!

TUNJE: Dobro svitu, ajmo ća prije nego šta skroz zabrazdimo. Tunje mali, 'oćemo? (*Pokuša potapšati sina, ali se ovaj ljutito izmakne.*) Evo sad se ovi moj još i raspizdija na me.

ZVONKO: Sve najbolje rođače, ja znam da će govor biti svjetski. O tome će se pričati u superlativima. (*Rukuju se.*)

JOZO: Dobro, ajte ća kad morate ić.

TUNJE: (*Tomislavu.*) Netjak, bog! I da si se dobro pripremija.

TOMISLAV: Bok, bok. Bit će sve okej!

- kraj prvog čina -

ČIN DRUGI

PRIZOR PRVI

Oko devet sati navečer. Tomislav i Kanta sjede u dnevnom boravku. Kanta ima podužu kosu, zlatni lanac i sokolsku majicu. Nabildan je i na desnoj nadlaktici ima neku tetovažu.

KANTA: Čuj, mogli smo šta smotat, ha?

TOMISLAV: Pa ne znam je li uputno?

KANTA: Ma daj, ne jebi zid. Di je starež?

TOMISLAV: Otišli u Bisno po vino i zelenje. Otkako su u penziji jednom nogom su u gradu, drugom na selu.

KANTA: Ali nije uvijek tako bilo? "U divljaka luk i strela, željeznica-selo-grad." Nije to loš dir. To je naša redovna linija.

TOMISLAV: Ma stalno bježe na to selo. Bojim se da totalno ne zaglupe. A možda doživljavaju novu mladost.

KANTA: Šta znaš, prika. Ne triba gerontologiju potcjenjivat. Moj dida je razvaljiva babu kad mu je bilo sedam i po banki i to bez vijagre. Tako bar pričaju rodijaci.

TOMISLAV: Ma daj i tebi se svašta mota po glavi.

KANTA: Je, je. Morali su bumbak u uši stavljat. Kad je moj Šimun radija radnju cili obor bi se tresla, selo ne bi oka sklopilo. Sutra bi svi prispali i zaboravili blago istrat.

TOMISLAV: Pučka predaja.

KANTA: Ne znan, tako kaže porodična legenda. Nego, ajmo mi... *(Vadi kesu s travom. Uto zazvoni telefon. Tomislav diže slušalicu, a onda je s bolnom grimasom udalji od uha.)*

TOMISLAV: Alo? Evo odmah. *(Poklopi dlanom donji dio slušalice.)* Rino, Tajana.

KANTA: Eh, jebi ga. *(Uzima slušalicu.)* Alo, ja san. Najprije smanji ton, jel me čuješ? Ne, nisan. Tomi je doša, sidimo i pričamo. Doć ću čim malo progovorim s ovde ćovikom. Jesi

maloga stavila leć? Dobro. Izvuci ključ da se opet ne penjen priko ponistre... eno na? (*Kanta na trenutak pogleda s nevjericom u slušalicu.*)

TOMISLAV: Sve u redu?

KANTA: (*Vraća se za stolić u dnevnom boravku. Vadi rizle i prebire po vrećici.*) U redu je, u pićku materinu je u redu. Poklopila mi je! Pa ta žena me prči u mozak non-stop. Evo mi je odma tlak skoćija na dvista. Imaš li šta tvrđe karte za filter?

TOMISLAV: Pa ne znam je li baš prigoda.

KANTA: Daj nemoj me ti još jebavat molin te! Dodaj mi onu kutiju šuverina sa špakera.

TOMISLAV: Evo, evo, u redu. (*Ustaje i odlazi po šibice.*)

KANTA: Dobro je da si doša, inaće bi mora ić vanka dimit, a ne da mi se odat ka redikul okolo po ovakvom vrimenu.

TOMISLAV: Pa što ne pušiš u kući? Svoj si čovjek?

KANTA: Da pušit u kući, jes' ti normalan? Mora bi cilu noć vitrit da Tajana ne osjeti. Jedan put me nožican napala kad mi je u jaketi našla piz. Poćela histerizirat da za koga se to ona udala. Biži, ne bi takav ispad ponovija ni za šta.

TOMISLAV: Pa ti nikad s tim nisi imao ozbiljnijih problema?

KANTA: Pa naravno da ne, ja se znan kontrolirat. Ja san proućija "Hagakure - put samuraja". Jamamoto Tsunetomo, sedamnesto stoljeće, ćoviće. "Živeti u saobraženju sa jakim duhom... u večitoj sadašnjici kao bezsopstvena prisutnost."

TOMISLAV: "Nejastvena... nazočnost", valjda, tako nekako... na hrvatski.

KANTA: E, pa jebi ga nisan ja kriv Hrvatima šta san ga ćita u srpskom prevodu. Važno je da san ga razumija. I da mi je pomoga da stojin dalje od dopa.

TOMISLAV: Da u tvom slučaju to je više kao... narko... filija.

KANTA: Pa normalno, verdura je zakon. Dva puta godišnje esid da mi proćisti mentalni spektar. Najvolin kad me iznenadi fleš bek. Ono na brodu si sve injulo, a tebi lipo uleti... caaak...

TOMISLAV: ???

KANTA: (*Mota joint.*) Ali šta zna moja žena šta su vrata percepcije, rastrojstvo svih čula... iljadu lotosa.

TOMISLAV: Hm, da. Nije ona u tom filmu.

KANTA: Ma dim je nula! Eno u Švici bolesnike od raka liće gando, u San Francisku pacijenti od side po cili dan ćićaju šit i nikome ništa. Nema tu beda, razumiš. Ali jebi ga nju su ćuvale švore i to ti ostane.

TOMISLAV: Šta ti to ostane?

KANTA: Taj neki ka konzervativni đir. To je zagnjojilo do srži, to se boji i svoje sjene.

TOMISLAV: Da?

KANTA: Da, da, a pogledaj mene, čisti eros. Razumiš, ne jeben ja te crnjake, ono skepsa, melankolija... (*Zalizuje joint.*)

TOMISLAV: Mda, razumijem, to je...

KANTA: Sićaš se one dvi blizanke, frizerke, šta san ih kuva simultano?

TOMISLAV: Oprosti, ali ne. Memorija mi nije jača strana, ali nema veze, nastavi. (*Vrti čašu vina sa stapkom u ruci.*)

KANTA: A sad su to teške gospoje, ne bi se ni javile, stari moj. Jedna udata za neku facu iz županije i sad je ka teška katolkinja, ono krizme, krštenja, vinćanja, propovidi, ništa je ne može mimoić. A ćoviće nema šta ta nije ćinila.

TOMISLAV: Pa dobro, ljudi se mijenjaju. Mi smo evolutivna vrsta, ne zaboravi.

KANTA: Evolutivna moj kurac! Svi se minjaju, ali uvek nagore.

TOMISLAV: Pa....

KANTA: A koje su to pornografinje bile, tripl eks, i ona i sestra, a sad ližu oltare, voze đipove i žlabraju na mobiteleći.

TOMISLAV: Hm, da oduvijek si bio opsjednut komadima.

KANTA: I još uvek san i sve ću učiniti za dobru koku, samo sad je malo teže.

TOMISLAV: Kako to? Pa nisi još za otpis.

KANTA: Pa nisam, jebemu mater, ali čovik se s vremenom ulini, zasiti, familjarni te đir nekako omekša, raskesaviš se ka jejina. Vidi ovo! (*Hvata se za trbuh.*) Već mi se počelo primat visme, moram pod hitno u teretanu.

TOMISLAV: Ništa je to. To je muskulatura.

KANTA: Je, je. Šta si onda po toj logici Mister univerzum ako se raskujaviš ka kravetina.

TOMISLAV: Uvijek pretjeruješ, to je tvoj smisao za humor.

KANTA: Je, je. (*Završava joint.*) Previše mi je humorističan doša život u zadnje vreme.

TOMISLAV: Ma daj, bit će bolje.

KANTA: Oće, oće, znan ja te floskule. Biće *najbolje* kad Kanta odjebe u boriće. Kantu u šimatorje, onda će svima bit dobro. Daj amo užgat ovo čudo. Baš mi je došlo da se razvalim.

TOMISLAV: Ja se ne sjećam kad sam to zadnji put radio.

KANTA: Ja se ne sićam i jesi li, ali nema veze. (*Pali i vuče nenormalno dug dim.*)
Uisssssssssss!

TOMISLAV: (*Prima joint nekako nespretno i zagleda ga.*) Hm?

KANTA: Šta je, prika, ne znaš sa koje bi strane, ha? Nemoj mi reć da se ne dimi gori u vrhovima.

TOMISLAV: (*Vuče dim nekako krajnje nespretno, bojažljivo. I odmah odmakne glavu.*) Ma daj, šta ti je... kajgod...

KANTA: Ma ajde čovice, ali cila država ne pari napušena? Ili vlast sama po sebi opija ka šta je govoriya Lenjin.

TOMISLAV: Nije to govorio Lenjin!

KANTA: Ma sve je to Lenjin! I u dopu i u politici najbolji su vrhovi! Vrhovi Zelengore.

TOMISLAV: Ne razumijem.

KANTA: Eh ne, *ne ra-zumijem...* (*Začuje se zvono.*) Ko je sad ćoviće!? (*Pogleda na golemi ronilački sat koji nosi s unutarne strane zapešća.*) Hm, devet i kvarat.

TOMISLAV: Isuse, šta ćemo sad? (*Gleda zbunjeno u joint koji mu gori među prstima.*)

KANTA: Ma ništa, ćoviće brale, daj to vamo! Vidi se da nisi navika na ovake situacije. Vikni – odma, malo sačekaj i otvori. Ono simulacija normalnosti. (*Otvori prozor, izvuče male škarice iz džepa hlaća, odreže žar s jointa i spremi ga u džep. Brže bolje zapali cigaretu i zgrabi pivo. Ostane na prozoru i pretvara se da gleda u noć.*)

TOMISLAV: Odmaaaah. Odmaaaah!!

DORIS: (*Doris s druge strane vrata.*) Dooobro, nije priša!

KANTA: Čuj, čuj, pa to je Naomi.

TOMISLAV: Je l' mogu sad?

KANTA: Ma otvori, ćoviće, ne bi ni gasija da san zna da je ona.

TOMISLAV: (*Otvora vrata. Ulazi Doris u crvenom kožnom kompletu i blijedoljubičastoj, pripijenoj majici. Nosi oveću torbicu.*) Eh, Doris, otkud ti. Uđi.

DORIS: Pa, evo me opet, tražim onoga ispaljenka. Cili se dan mimoilazimo, pa računam da nije doma. Već sam svima dozlogrdila.

TOMISLAV: Nisi, nisi, ne. Uđi.

DORIS: (*Spazi Kantu.*) Uf, a i ovi udav je tu. A vidi ga u sokolsku majicu, pa ja ću ispalit.

KANTA: Alo, lipoto, a šta smo se picnili, ma pogledaj ti samo to, ha. Ista Linda Evanđelista. (*Mjerka je od glave do pete.*) Vidi je mogla bi oskara primit, a bogami i asa baštoni, he, he, he...

DORIS: Tomislave, upozoravan te na vrime, da me zaštitish od ovoga napasnika, jer će uprotivnom svašta bit! (*Sjedne na trosjed, prekriži noge i zapali cigaretu.*)

KANTA: Ma koji napasnik? Ja san olićenje ćudoređa, koncilijske. Evo, otvori ja ponisticu, pijen stelicu, zapalija španjulet i gledan misećinu. Parin teški romantik, jerzerska škola, još gore, čisti Bajron, eto, samo nisan cotav ka on.

DORIS: Molin te, Rino, poštedi me svoga upiranja, pliz! Špreha ti je malaksala, trud uzaludan, dir trul, prema tome odjebi od objekta matadore! Claro?

KANTA: Claro? Ajme šta se dama nagutala meksički sapunica!

TOMISLAV: Eh, ovaj, Doris, hoćeš nešto popiti?

DORIS: Može jedno vince, samo mi ga daj u ovu lipu čašu iz koje i ti piješ.

KANTA: To i moja žena voli. I njoj je sapunica turbo genza...

DORIS: Jadna tvoja žena s takvon sirovinom.

KANTA: Je, je, ali sirovina će joj za godišnjicu kupit Sonja Rikjel sandale i ako bog da i veštu od Azedinea Alaje, a ko to more u ova vrimena?

DORIS: Fala. (*Tomislavu. Kuša vino.*) Propuva si. Alaja je bija u opticaju osamdesetih.

KANTA: Je li bogati, osamdesetih? A zašto ga sad Naomi Kambel nosi, ako je skroz ispa iz đira, ha?

TOMISLAV: Nije loše vino, je l' da?

DORIS: Nije. Nekako je pitko. Fino. Ja ne volin ona jaka domaća. Od njih mi se zgrči cila faca. A odakle ti taj podatak, molin te, da Naomi nosi Alaiu? Otkad ti pratiš modne trendove?

KANTA: (*Sjeda na trosjed do Doris.*) Pa ja san stari modni mogul. Ja i Koko Šanel prst i nokat. Da je živa vodiya bi je u Međugorje... u međunožje... mmm, šta lipo vonjaš.

DORIS: Makni se! Tomislave, daj pričaj šta ima u Metropoli, molin te.

KANTA: (*Vadi ostatak jointa.*) Oćemo spržit ovo do kraja? Ne znan oće dama participirat?

DORIS: Prži i muči! Probala san ja i gore. Tomislave, jesi bija ove godine u Interkontiju na Purimskom balu?

TOMISLAV: Nažalost, ove godine nisam stigao. Znaš kako je – nebrojene obaveze.

KANTA: Puranski bal? To bi tribalo bit u Pazinu.

DORIS: Nije *puranski*, nego *Purimski*, životinjo! To je bal od židovske općine. Najeuropskiji domjenak u Hrvata!

KANTA: Uisssssss... (*Vuče iz petnih žila.*) ...ćiću ti irudovu, bal od židovske općine najeuropskiji domjenak u Hrvata? A ćemo s onim – danke Dojčland? Ono pinku smo i mi i oni činili genocida i holokausta nad njima, ali ko ga jebe vrime lići sve rane. Je li to to?

DORIS: Ma šta on to brambulja ovako ne mogu ga slušat. Pogledaj to! Ni zapalija nije, a već ga je prokinilo!

TOMISLAV: (*Štreberski, navijeno.*) Purimski bal je jedna prije svega velebna humanitarna svečanost. Prilika da se duhovni dostojanstvenici i svjetovni uglednici malo podruže i da se pritom nešto dobro učini.

KANTA: Dobro je činiti dobro. I boguugodno. U tom smislu – na ti đoks! (*Tomislav preuzima joint. Kanta hitrim kretnjama dobro istrlja glavu.*) Urrgh... ama skužajte svitu ja san obični kmet. Ja san kapo suplajera Vajking na platformi Svenson end kompani, fifti majls north of Aberdin. Jebi ga nisan upućen u uljudbene tijekove ovoga društva.

DORIS: Onda pitaj prije nego šta se uzlaješ bez veze! (*Tomislavu.*) Zamisli, ove godine san tribala sidit stol odma' do nadbiskupa, i ja dobijen virozu. Ma koji peh!

KANTA: To, to, nadbiskup zastupa moralni zakon, a ti zvjezdano, estradno nebo, velika i mala kola... od iljadu pesto do dvi iljade kubika... he... he.

DORIS: Šta bališ bez veze, ti, šta, koji su to kometari?

KANTA: To je bija ulomak iz moga životnoga djela "Kritika hrvatskoga uma". Zovite me Imanuel Kanta...

DORIS: Ti si kanta za škovace, za mentalne otpatke i duševnu fonju. Eto!

TOMISLAV: Mir, mir.

KANTA: A da nisi i ti bogomoljka, prejing mantis, mantis religiosa, ha? Da nisi od ovih ponovno rođenih? Nemoj da te sad prođen kroz cili katekizam!

DORIS: Šta te se briga šta san ja? Ja san slobodna žena! Ja san žena. Moja vjeroispovijest je dio moje intime.

KANTA: Onda ti je vira na istom nivou ka ređipeti i gaćice.

DORIS: Ma dosta više budalesanja, živino! (*Mune ga laktom.*)

TOMISLAV: *(Vuče dim svom snagom i vrlo školski, iz skupljenih šaka. Zakašlje se.)* Krkhhh... krrrrrhk... aghhhrr... ughrrrrk...

DORIS: Eno na. Vidi šta si mu učinija!

KANTA: Nisan ja nego majka priroda.

DORIS: Tomislave!

TOMISLAV: Brhfk... dobro je dobro je. Nisam navikao.

DORIS: Najbolje da si se na to navika. Pa ti su ugledan čovik, čelnik...

KANTA: Alo ćelnice daj vamo to ćudo! Šta zna geđo šta je ćokolada.

TOMISLAV: Molim?

KANTA: Ništa, ništa. Samo ti daj dite materi. *(Preuzima joint i oblizuje ga da pravilnije gori.)* Na mala oš ti zeru, ha. Imaš ti pluća, moš vuć. *(Približi joj se i povuče je za jaknu.)* Da pluća... ćovické, ovo je odjel za plućne bolesti...

DORIS: Ma daj majmune jedan čovjekoliki odjebi od mene, kad san ti rekla! *(Odgurne ga.)* I daj 'vamo taj đoint! Sa 'š vidit kako se vuće. *(Zgrabi joint.)*

KANTA: Dâ, dâ, majmun. 'Oćeš da ti ova gorila malo pokaže kako primati prave gnjizda, ha? A vidi, vidi šta mala ima cug!

TOMISLAV: Mislim da bi bilo dobro...

DORIS: Makni se! *(Kanta je počinje njuškati.)*

KANTA: Ajme koji je ovo miris, tako mi je poznat. *(Počinje pipati Doris.)*

TOMISLAV: Ma Kan... ovaj Rino!

KANTA: Ma reci slobodno, Kanta, Kanta. Lašjate mi kantareeee... a mirisa u moje prije, pa ja ću ispalit!

DORIS: Ma biž ća! Stoko jedna neiživljena, ugrožena! Ajde doma pa ženu drpaj, a ne mene! *(Odgurne ga odlučno od sebe.)*

KANTA: Dorisice, Doricice, ma mmmm... *(Unosi joj se licem u kosu, i njuši je po vratu. Doris*

se uporno odmiče.) ...čekaj, čekaj, neću ti ništa, samo da povonjan koji je ovo miris. Ma Ejndel sto posto... krvi ti šta je sladak.

DORIS: Eto, bar nešto znaš... ma vidi ga. Odreni me se, čoviče!

KANTA: *(Još uvijek ne posustaje.)* Znaš onu pismu od Hendriksa. "Ejndel kejm daun from heven jestrdeijej"...mmm. *(Opet se stišće uz nju.)*

TOMISLAV: Khm, khm. *(Nakašlje se značajno.)* Mislim da bi bilo dobro...

DORIS: Ma...

(Naganjajući se s Doris po kauču Kanta nesmotreno priklješti njezinu torbu i aktivira Furbyja.)

FURBY: *(Prodorno se oglasi.)* No, no! Watch your move buddy!

KANTA: *(Trgne se.)* Šta je ovo u pičku materinu?!

FURBY: *(Iz torbe.)* No, no. Don't touch!

TOMISLAV: Ah pa da... to je...

DORIS: Ha, ha, ha... jesi se i pripa. A neka, baš mi je drago!

KANTA: Pa nije valjda da imaš tagamoći? *(Otvora njezinu torbu, ali mu je Doris istrgne.)*

DORIS: Ma pusti mi boršu, to je Vuitonova borša!

KANTA: A ja mislija kurtonova, pa kad je natrljaš dobiješ kufer! Samsonajt... ha, ha.

DORIS: Ja ne znan, Tomislave, kako se ti ka pametan i školovan, educiran čovik možeš družiti s ovon ditiesinon, s ovim repromaterijalom i krebilom bez kvocijenta...

TOMISLAV: Pa eto, mi smo stari frendovi, a prijateljstvo je...

FURBY: O, o! Naughty, naughty!

KANTA: A ha, a nu male ima tagamoći, ta-ga-moći, ta-ga-moći... *(Škaklje je i pokušava joj oduzeti torbu. Nakon kraćeg natezanja i uspije.)*

DORIS: *(Prijeđe kod Tomislava i sjedne na rub njegove fotelje.)* Ka prvo nije tagamoći,

seljoberu seljoberski...

KANTA: Ja san reka ta-ga-moći aludirajuć na nešto.

DORIS: ...već ta-ma-goći, a ka drugo nije ni tamagoći, nego...

KANTA: *(Vadi Furbyja iz torbe.)* Koji je ovo dlakavi kurac! Baaa... *(Baci ga s gađenjem od sebe.)*

DORIS: To je Furby, moj ljubimac, idijote! *(Uzme Furbyja i gotovo ga majčinski privije na grudi.)*

FURBY: Hello, hello!

DORIS: Furby je puno pametan. Zna masu pisama. Kako ono pivaš furbi, furbiću moj. *(Uzme Furbyja i pritišće ga po stomaku.)* Ma vidi ga šta mi je lip!

TOMISLAV: Stvarno je zgodan.

KANTA: Za popizdit. Daj ga vamo!

DORIS: Pazi, moraš ga pritisnit u drob. Unutra je mini-disk. Ima masu nasnimljenih pisama, plus govorni dio. Moš se s njim razgovarat ka s čovikom.

KANTA: Ajde pivaj mi pivaj, sokole! *(Počinje pritiskati Furbyja.)*

FURBY: O, o! Softly, softly as in the morning sunrise!

KANTA: Ma šta mi reče. Pivaj! *(Pritišće ga.)*

DORIS: Ha, ha, ha. Polako, polako, nemoj ga tako životinjski. Njega triba lagano ka žensku, he, he...

KANTA: E, ti ćeš me učit kako ženske pritiskat!

TOMISLAV: Probaj lijepom riječju, ona i gvozdena vrata otvara.

DORIS: Je, je, he, he.

KANTA: *(Pritišće Furbyja.)* Pivaj, pička ti materina virtuelna!!!

DORIS: Ma nije on virtuelni, on je elektronski ljubimac.

KANTA: Elektronski kurac!

FURBY: (*Naglo se oglasi i jezivo glasno.*) "And now the end is near and so I face the final curtain, my friend..." [Frank Sinatra]

KANTA: Sinatra?

TOMISLAV: (*Napušeno, ali štreberski.*) Bio je to rijedak glas. Prepoznatljiv. Ima autorski pečat.

DORIS: Meni je Frenki boj super, šteta šta je umra. Govore da je bija veliki đentlmen.

KANTA: Bija je kurbar i oblokava se s mafijom. Di sad?

DORIS: Stisni ga na neko drugo misto.

KANTA: (*Nemilice pritišće Furbyja.*) Ajde pivaj, đava te piva!

FURBY: "Boliš me dušo, boliš me tugo, boliš me ljuu-baaa-viii. Nema te pjesme, nema tog vina da te zaboravim. Da te zaboravim, dušo, da te zaboravim." [Nenad Vetma]

KANTA: Šta je ovo u pićku materinu? Pa šta si sve ovo usnimila u njega?!

TOMISLAV: Popularni Žele, ako se ne varam?

KANTA: Popularni krele!

DORIS: Ma pusti. To mi je sestra Anita usnimila. Ta mala se svugdi šteka to je za ispizdit!

KANTA: Žele je papak. Prodava je špakere i zamrzivaće, bilu tehniku na konsignaciji, a sad se bacija u pivaće. Jadan ti bog, još jedan e-stradalnik.

DORIS: Daj, promini na nešto drugo. Šta veliš ti Tomislave, ha? Mali je ludilo.

TOMISLAV: Ja sam impresioniran, doista.

KANTA: Ajde care! (*Opet ga pritisne.*) Pivaj!

FURBY: "...honey I'm still free... take a chance on me..." [ABBA]

KANTA: Šta je ovo, ABBA, u pićku materinu? Pa ovo je totalni paštroć! Svega i svaćega si nadrobila, ka da kuvaš minestrone juvu!

DORIS: Eto, šta fali. Svega po malo. Da se ne misli da san fah-idijot.

TOMISLAV: Raznolikost veseli. *Varietas delectat!*

KANTA: Je, je, za popizdit. (*Opet stisne Furbyja.*)

FURBY: "Ein bißchen Frieden, ein bißchen Sonne
für diese Erde auf der wir wohnen.

Ein bißchen Frieden, ein bißchen Freude
ein bißchen Wärme, das wünsch' ich mir... " [Nicole]

KANTA: Pa di si ovo našla, jeba te dragi ćaća! Ovo je ona Švabica šta je bila na "Eurosongu."

DORIS: Meni je to uvek bila dobra pisma. To smo pivale ka dica kad smo se igrale na laštik.
"Ein bißchen Frieden..." (*Uzme Furbyja i prinese ga licu. Pjeva zajedno s njim.*)

TOMISLAV: Krasno!

KANTA: Krasno za ispalit na ganglije! Ne znaš je li furbi piva kurbi, ili kurba piva furb....

DORIS: (*Najednom skoči kao pomahnitala i mlatne ga torbom.*) Šta si to reka, šta si to reka,
pizdunčino! Ha? Šta? (*Počne ga udarati Furbyjem. Furby i dalje malo svira Ein bißchen
Frieden, a onda mu se od udaraca pomiješaju songovi.*)

KANTA: Ma daj glupačo, kozo jarebico, šta ti je? (*Brani se rukama i nogama.*)

DORIS: Ti'š meni govorit da san kurva, ha. Ha? Ha? Je l' to, ha? (*Mlati ga.*)

FURBY: "Welcome to Hotel California, such a lovely space, such a lovely place.
Plenty of rooms in Hotel California..." [Gypsy Kings]

KANTA: (*Bježi od nje.*) Vidi je, Tomi, daj učini nešto!

TOMISLAV: Ma dajte, nemojte, čuti će vas susjedi.

FURBY: "Manijak, manijak, to ne može biti svak. Udri jače manijače..." [Dino Dvornik]
"Simply the best... better than all the rest..." [Tina Turner]
"Anteeeeee, puno si lip ali nisi moooj tiiiip..." [Severina]

KANTA: (*Bježi ispred Doris koja ga i dalje mlati.*) Upomoć ljudi!

TOMISLAV: Dajte, molim vas, prekinite.

FURBY: "And I will always love youuu..." [Whitney Houston]

"Umoran sam prijatelju, umoran...." [Jasmin Stavros]

(Iz torbe zazvoni mobitel.)

DORIS: Srića tvoja! *(Tomislavu.)* Drži ovo!

(Tomislav pritisne Furbyja i ovaj se ugasi.)

KANTA: Uf, fala gospi. *(Sruši se na krevet. Obujmi Doris oko struka i vuče je k sebi. Ona se rita.)*

DORIS: Pronto, o si Đankarlo! Kome stai, belo? Non će male, e tu? Kominćijamo stasera... kvesta note?

KANTA: Kvesta note, kvesta note, jeben te u lake note... *(Čini neke skaredne kretnje tijelom.)*

DORIS: *(Udari ga nogom u cjevanicu.)* Ma biž! Skuzi... nijente... nijente...

KANTA: Arrgh... *(Uhvati se za nogu i previja se od bola, ali ne pušta glasa.)*

DORIS: Non će problema. Certo, certo. Redina delle izole? Meraviljozo! Sono molto kontenta, kontentissima. Cento mile baći, karo. Molto gracie, belo. Či vedijamo. Čao, čao!

KANTA: Glupačo jedna, ciloga si me ispribijala, a sad ideš na sudar s Talijancon! Da nije i on lovac ka ovi šupci šta ganjaju naše koke ka divokoze po Velebitu?

DORIS: Ma koji lovac, šta bulazniš? Čovik je modni fotograf. Stavit će me na kalendar s našom obalom – "Kraljica iljadu otoka". Đankarlo je pravi majstor, radija je za Pompea Pozara.

KANTA: Onda će te slikat голу golcijatu. *La lingua batte dove clito ride*, he, he. A znaš li to, kad tako suvereno talijanski parlaš?

DORIS: Ma pristani me više maltretirat! Tomislave, reci mu!

TOMISLAV: Rino, molim te... *(Pritisne nehotice Furbyja.)*

FURBY: CROATIA, SMALL COUNTRY FOR A GREAT HOLIDAY! HRVATSKA, MALA ZEMLJA ZA VELIKI ODMOR!

KANTA: Čuj ovo dlakavo čudo glumi ministra od turizma. Mogla si ga kandidirat i za predsjednika šta se mene tiče.

TOMISLAV: To nije smiješno, molit ću.

KANTA: Šta kurac nije! Ovi dlakavi... artefakt... je esencija politike. Baljenje na refule.

DORIS: Ja iden ća. Ja ovo više ne mogu slušat. Ovaj čovik je totalni nihilist. Pa imaš li ti ikakvih svetinja, Rino?! Je li tebi išta u životu nešto predstavlja?

KANTA: Prestavljaš mi *ti*, ljubavi. Ti si moje veliko ništa.

DORIS: Ma daj odjebi!

TOMISLAV: Eto, opet nismo popričali.

DORIS: To si ti kriv kad puštaš ovakve mentalce u kuću. Sutra će ti doć u Metropolu, zakucat na kožna vrata, pa će te osramotit u javnosti!

KANTA: Ne štekan se ja nikome radi lićnoga probitka.

FURBY: "I need some hot stuff baby this evening, I need some hot stuff baby tonight..."
[Donna Summer]

DORIS: Ma, Furbi, umukni više i tebe mi je pun kufer! (*Gasi Furbyja, kupi stvari i odlazi.*) Tomislave, ako Petar dođe reci... ma ništa, nije bitno. I potiraj ovoga magarca doma. Moraš vježbat taj govor. Pa nećeš se u svome gradu osramotit.

TOMISLAV: Neću, bez brige.

KANTA: Ma ljubavi nećeš nas sad valjda ostavit kad si nam najpotribnija. Ostavi bar Furbija, pa ćemo ga mi malo seksualno zlostavljat. He, he, he.

DORIS: Rino! Znaš šta?

KANTA: ???

(*Pokaže mu srednji prst i ode. Tomislav za njom zatvori vrata.*)

KANTA: Jeba te ćuk koja furija, jes' vidiš!? Ka Linda Fijorentino u "D Last Sedakšn."

TOMISLAV: Mda, zbilja je malo temperamentna.

KANTA: Malo? Ćovíće, to je tajfun, El Ninja. To se rodilo školovano, razumiš šta ti oću reć?

TOMISLAV: Pa ona ima samo srednju turističku.

KANTA: Joj, ništa ti ne bereš. Ona ima višu naturističku! Daj ajmo ća spržit još nešto. Cili se izneredin kad god je vidin. Triba mi nešto da me spusti. Jesi vidiš šta je to dobro, moj brate. Savršeni gabarit, spojleri izmišljeni, ta će daleko dogurat.

TOMISLAV: Pa da, ćini se da je Doris... sposobna.

KANTA: Da sposobna? I takvu sirenu da voda okolo oni mali prolupenko, a ti ćovik od ugleda sidiš ovde suv ka dren. I sad kad ovo podimiš bićeš još suvji. Ka slama. A slama gori, samo je triba znat zapalit.

TOMISLAV: Ne razumijem.

KANTA: Slušaj me dobro. Iskusniji san, ako već nisan stariji.

TOMISLAV: ???

KANTA: Ona bi se ražalovala samo tako, športa radi, razumiš? To je za nju ništa, jedna vožnja bobom nizbrdo. Slet s jedne taćke na drugu i gotovo. S cvita na cvit ona leti ka ćelica, je l' me pratiš?

TOMISLAV: I ne baš. Je l' ti nešto insinuiráš?

KANTA: Ma tribaš to iskoristit, ćovíće! Pa je li vidiš kako trza na tebe. Kain je ispušija. Brokva je na nebu, samo je pitanje dana kad će ga strefit ka onoga popa u "Predskazanju"!

TOMISLAV: Molim te ne pretjeruj. Ja i Doris? Pa to je nećuveno.

KANTA: Ma daj, ćovíće, ne budi takav konj! Ne ćitaš njene signale. Ona ima ova ticala ka insektić kojima ti odašilja signale i to triba kupit, te kozmićke seksualne vibre, jer to je muzika sfera. *(Završava joint.)* Evo na, pali!

TOMISLAV: *(Pali joint, vuće manji dim i spremno ga vraća Kanti.)* Kakva muzika sfera, o ćemu ti govoriš?

KANTA: Uissssss!!! *(Vuče dim. Govori s dimom u plućima pa mu je glas nekako suzdržan i tanušan.)* Ma ćovíće treba ubirati vibre. Ka Salvador Dali! Brćíćí, muštíkla, prav ka antena! I onda je pod stare dane skuva Amadu Lir. Umjetnost je seks! Kozmos je seks! Jer šta su crne rupe, ha? HUUUUUUUU!!! *(Ispušta dim.)*

TOMISLAV: Prebrz si za mene. Kako si od Doris skoćio do Dalija.

KANTA: Ma ona se pali, ćovíće, ona se loži, ona zuji ka trafo!

TOMISLAV: Ma daj. *(Vuče dim.)* Ne vjerujem ti riječ. Ti si opasan čovjek.

KANTA: Je, je, ja san ćovik opasnih namjera. A ti si ćovik bezopasnih namjera i takve triba pogurat, prije nego šta ih svekoliko ženskinje totalno odjebe.

TOMISLAV: Kako to misliš?

KANTA: Pa tako jer gušiš u sebi taj predatorski impuls, a one samo to osjećaju. Moraš to, razumiš, emanirat iz sebe. Moraš isijavat testosteron... orgon, moraš stvari vratit u pećinu, ono ka Platon... uiiiiissss... Moraš napraviti jedan ogromni evolucijski korak nazad od po milijuna godina ovako hoooooop... *(Digne se s kauča i zakorači negdje u prazno.)* ...i nać se tamo na prapoćetku civilizacije cili blatnjav i gol ka neka beštija u šipražju... uissssss... šikari, ševanju, šiblju, šaši i.... cap! Skoćit na nju, itnit se na plijen ka gepard na antilopu, i ona je gotova. I to je to. HUUUUUUUU! *(Ispušta dim.)* I zato triba gledat naućno-popularne emisije jer tu se najviše naući o ćoviku.

TOMISLAV: Ti nisi normalan. Ti bi da ja izazovem nered, razdor u obiteljji? *(Preuzima joint.)*

KANTA: Ma ne, ja 'oću samo da se malo olakšaš prije tih odgovornih predizbornih aktivnosti. A šta imaš u biti izgubit?

TOMISLAV: A što imam dobit?

KANTA: Pa ostane ti ka neka utješna datoteka u glavi. Ono in memoriam. Meni je to pomagalo na brodu. Malo izreminisciran, bacin ga u afan i zaspen ka beba.

TOMISLAV: Mijenjajmo temu, molim te. *(Još uvijek se mući s jointom.)*

KANTA: Ma uletija bi *ja*, ali ne mogu od žene. Misliš na mene ne trza, ka stalno je u otporu, gadi me i to. To je tek najbolji znak. Samoobrana. Jer u biti me podsvjesno želi. To je animalni instinkt!

TOMISLAV: Joj opet on. Pa ima li koja druga tema?

KANTA: E, nema. Ja san ka doktor Košićek, ja sve rješavan priko seksa. Pa eto, reci, bi li je bubnija, da ste na primjer evo na nekon pustom otoku.

TOMISLAV: Ma kakav pusti otok?

KANTA: (*Preuzima joint.*) Bi li to bilo ka plauzibilno kako bi ti reka, kad ne bi bilo svih ovih socijalnih ograda, ovih kočaka koji sputavaju našu izvornu prirodu. Jer mi ljudi smo... uisssssss... ta divna stvorenja... čovik je plemeniti divljak, znaš kako je govoriya Kustó...

TOMISLAV: Ma nije Cousteau nego Rousseau! Jean Jacques Rousseau!

KANTA: Pardon. Uisssssss... zajeba san se. Kustó je bija "Tajne mora" i bija je Musliman. Samo ne znan... uisssss... kako je klanja doli na dnu sa murinama, grdobinama i morskim pasima...

TOMISLAV: Rousseau, Cousteau, ti si prolupao.

KANTA: Rusó, Kustó, isti kurac, sve su to tajne mora, jedno... *more tajni*... ljucke egzistencije... uisssssss... danas fakultet sutra amputacija... budiš se iz narkoze prid nekim velikim ćicama... ali... uisssss... kasno je... adijo baraka...

TOMISLAV: Mislim da si prebrijao.

KANTA: Na! (*Pruž mu joint.*) Nisan prebrija, nego život je nagazna mina, pašteta...

TOMISLAV: (*Vuče dim.*) Uh, ovo zbilja počinje hvatati.

KANTA: Dobra je ganda, radi, ha? "Afrika" – prva liga. To mi je šura donija s broda. Malo se uzlupa srćeko od nje, ali ima dobar plato i drži pun kurac. Uaaaah... um-pa, um-pa... čisti reggae, dođe mi da pustin kike ka doktor Alimantado...

TOMISLAV: Koji doktor?

KANTA: Naš ljubljani doktor sa dva prezimena, eto koji!

TOMISLAV: Uffffff, gorka li je. Sva su mi usta suha. Mislim da mi ne prija.

KANTA: Ej, znaš šta mi je reka tvoj ćaća nekidan u liftu?

TOMISLAV: Što? *(Vraća mu joint.)*

KANTA: Da ćeš za deset godina bit predsjednik države. Ha, ha! Predsjednik Hrvatske, Tomislav Zovko!!! *(Ustaje i pozdravlja desnom rukom poput južnoameričkih diktatora.)*

TOMISLAV: Ma daj. To su njegove puste sanje. Sentiment. Degradirali su ga '71. i onda je godinama bio sav nekako potonuo, razočaran. Ali otkad smo dobili državu, drugi je čovjek. Ne možeš ga obuzdati koliko energiju ima.

KANTA: Jeba to, nego reci ti meni kakvu energiju ima ona Hoferica, ha?! Gleda san kad si bija gost emisije. Čovićе, samo je križala nogu priko noge i primištala se s guza na guz dok si ti govoriја. Prićaj, onda...

TOMISLAV: Što da ti pričam. Mi smo samo kolege, ali dobre kolege.

KANTA: E, to, to, ona je najviše za kolegu opće prakse, viruj ti meni, nego... uisssssss... jebiga, danas pićke padaju na školu. Prije je bilo dosta izvuć motor iz šupe i moga si ih takljon gurat od sebe.

TOMISLAV: Škola jest važna, nama su potrebni školovani kadrovi.

KANTA: Uf, a ima san "Laverdu" te-es iljadu dvista "Miraž". Čovićе, ja po gasu, a iza mene zacići cili zidić! Ali sad su druga vrimena. U kacigi mi mali drži hrćka. Škola, škola... da... da... zato san ja i odlučija da postanen ovakvi autodidakt.

TOMISLAV: Mene je uhvatilo, mislim da ću leći.

KANTA: Ma kakvi leć, ćovićе! Tek smo počeli. Vidi ga, Tome!

TOMISLAV: Prispalo mi se, ćovjeće.

KANTA: Ne bi tija ništa komentirat, ali ispa si iz đira, skroz! A ja misliја to se dimi u državnim vrhovima, to se koka šmrće, to gljive kolo vode.

TOMISLAV: Ma daj, ćovjeće, ljudi su trijezni kao puške.

KANTA: Ja bi šta se mene tiće legalizira travu i šit. Za početak na nekom malom otoku. Otvorija bi kofi šopove... uisssssss... ka u Amsterdamu. Joj, triba si vidit ovi rejv-klub u Rejkjaviku, da vidiš koja briја, ćovićе, a pija, brale, iz svih stališa, i same uletaju, ono libido se otkaći for gas, a kako neće, po cili dan rmpaće, ali bar znaju zašto...

TOMISLAV: Da, da, volio bih to vidjeti. Prijedlog za legalizaciju, ha, ha.

KANTA: Uhp-uhp-uhp... (*Vuče male uživljene dimove. Joint je na samom kraju.*) Island je ludilo, ćoviće, koja zemlja, koji raj, a daleko si u pičku materinu, niko te ne jebe, ladno je za popizdit, ali šta te boli kurac, gejziri piće, tople vode uvek, sve liberalno, a u nas imaš more, imaš sunce, obalu, sve te preduvjeta i opet kurac!

TOMISLAV: Ne mogu svi biti Island. Historija je geografija, netko je rekao.

KANTA: Je, je, povijest je zemljopis, priroda je društvo, biologija je kemija, psihologija je fiziologija i sve tako... huuuu... podjednako naopako. (*Gasi joint.*)

TOMISLAV: Pa šta sad...

KANTA: Ništa ništa, ali da smo kojim slučajem Česi, Havel bi to odma isfura i ja bi nosija robu na degustaciju u Hradčane, u Karlove Vari, u pizdu materinu, di već triba...

TOMISLAV: Ja te ne mogu pratiti, ja ću malo ubiti oko. (*Izvaljuje se na trosjedu i pokriva dekom.*)

KANTA: Čekaj, moraš mi prvo nešto reći. Moram te nešto ozbiljno pitati.

TOMISLAV: Pitaj, ali samo kratko.

KANTA: Bi li ti zbilja ono Doris, je li... (*Opet čini neke skaredne radnje.*)

TOMISLAV: Ma bi! Bi! Bi! Bi! Bi! Ko ne bi!? Eto, jesi zadovoljan?

KANTA: (*Malo pomirljivije.*) U redu, u redu. Sad jesam. Ja ću svezati đudu da se to i dogodi.

TOMISLAV: Đudu?

KANTA: Đuda je afrička vradbina, nešto ka vudu, to me naučija jedan kolega iz Abidžana.

TOMISLAV: Dobro, dobro, a sad laku noć. (*Ispruži se na trosjedu.*)

KANTA: Mogu li ja pustiti nešto muzike, onako čisto za sebe i popiti jednu stelu i promkontemplirati malo sam sa sobom. Znaš kako je, doma me čeka onaj mimezis od žene...

TOMISLAV: Nemezis, a ne mimezis! Nemezis je grčka božica osвете za objest, a...

KANTA: Dobro, ne moraš me uvijek ispravljat. U redu, predajem se Duše sa sekirom, jači si! Školovaniji si!

TOMISLAV: Uostalom, radi šta hoćeš, puštaj šta hoćeš, samo nemoj glasno. Laku noć!

KANTA: Okej šefe. *(Prebire po kazetama i diskovima u Kainovoj sobici.)* Tome, Tome!

TOMISLAV: Mhm...

KANTA: Naša san Hendriksa!

TOMISLAV: Mhm

KANTA: A, kruva ti, je zakomija!? *(Pušta potihom muziku, pali cigaretu, uzima pivo, zavaljuje se u fotelju, zatvara oči i zajedno s Hendrixom pjeva "Little Wing".)* "Vel šiz vokin tru d klaudz. Vid d crks majnd dec ranin vajld. Baterflajz n zibras en munbimz en feri tejlz. Dec ol ši ever tinks about. Rajdin vid d vind..."

PRIZOR DRUGI

Sutradan oko podne. Tomislav šeta dnevnom sobom i sebi u bradu čita zabilješke koje kani uklopiti u govor. Jednom rukom šara zrakom praveći neke nevidljive arabeske. Svako malo odloži papir na stol, zastane i nešto dopisuje.

TOMISLAV: ...priznanje države trenutak je kada se vrijeme kao horizont čovjekove prakse i vječnost slivaju u jedno, kada odlučnost nekolicine hrabrih postaje ostvarenjem volje mnogih. Želja za priznanjem stara je koliko i ljudska vrsta. O tome govori Platon kada kaže da postoje tri dijela duše, požudni, umni i treći kojeg on naziva *thymos*, a to je čista odvažnost. Pa ima li što odvažnije, pitam ja vas, od ushtjeti, usuditi se i ostvariti... *(Zavrta nezadovoljno glavom i tresne papirima o stol.)* ...ah, jebi ga, ovo nema veze s mozgom. Zatupio sam s retorikom, a sve što treba je uzeti im glasove. *(Šetka oko stola. Pali novu cigaretu. Uzima šalicu s kavom i odlazi do prozora. Gleda čas u nebo, čas u more.)*

KAIN: *(Izlazi iz sobice u donjem dijelu pidžame i majici na kojoj je otisak Cobainove slike. Ogrnut je blijedim iznošenim bade-mantilom.)* Joj ljudi, pa ja ću popizdit! Od rane zore me pilaš s Platonom i Hegelom. Pa znaš li ti di ti živiš, moj filozofe? Na kojoj geografskoj dužini?

TOMISLAV: Znam ja dobro i predobro gdje živim... legendo alternative.

KAIN: Bolje alternativa, nego obmanjivanje i prodaja magle. Ja bar nikome ne otimam ništa. Gažica po gažica i ja sam nekako okej, ali vama na vrhu piramide nikad dosta. Mi donji se naučimo proć.

TOMISLAV: (*Nadmeno i pompezno.*) Mali pazi što insinuiraš! A tko ste uostalom vi? Vi – donji? Koliko vidim sâm si i možeš govoriti samo u svoje ime. U protivnom, stavi se na listu kandidata pa zastupaj...

KAIN: Evo, evo, pa nije nam svima bog dao da se stavljamo na liste. Ti bi se stavio i na higijenske listiće, kad bi se na njima tiskale novine. Samo da ti slika izađe... he... he... he... Zovko sim – Zovko tam. “Nazovi Z, radi Zovka”, ha, ha...

TOMISLAV: Mali obrati pažnju na jezičinu! Nije sve zajebancija! Nisi među svojim uličarima!

KAIN: Oh oprostite. Ja sam smetnuo s uma da sam u društvu uglednika, čelnika, visokoga dužnosnika.

TOMISLAV: Sve ima svoje granice, upamti!

KAIN: I država ima granice. I ja bi’ najrađe s one strane te granice. (*Nalijeva kavu, iz šlafroka vadi plavi “Ronhill” i pali cigaretu.*)

TOMISLAV: ...i država, i država, dabome, i to ova koja je... u krvi iskovana.

KAIN: U krvi možda i je, ali u tvojoj sigurno nije. Zadnji put si prolija krv da se prije skineš iz *one* vojske. Prijatno decembar! A zadnja puška koje si se dotaka bila je ona Bepova karabitača u Bisnom cirka ’74. Mislim da ima i polaroid s tim herojskim prizorom. Moga bi ga umetnut u privitak za životopis. Prema tome...

TOMISLAV: Ma što ti uopće znaš na koji sve način educiran čovjek može doprinijeti domovinskoj neodvisnosti. Što ti znaš što je državotvorna svijest!?

KAIN: Od tvoje je svijesti sve ovako i sjebano.

TOMISLAV: Ma što je... (*Kao da se malo dvoumi prije nego što ponovi bratove riječi.*) ...što je sj... ebano?

KAIN: Sve, sve! Sve je sjebano, čoviče, sje-ba-no! Pa di ti živiš!

TOMISLAV: (*Osvrne se oko sebe.*) Ja ovdje vidim samo jednog sjebanog pojedinca i to je sva

sjebanost koju ja vidim na djelu.

KAIN: Puno ti vidiš, puno.

TOMISLAV: (*Mijenja taktiku i hini zabrinutost.*) Ja ne znam što se to s tobom u međuvremenu događalo. Ti kao da nisi sasvim svoj.

KAIN: Ne znam tko tu nije svoj. Možda i nisam sav svoj, ali nisam ni sav njihov!

TOMISLAV: Hoćeš reći da sam ja prodana duša, jel' to? A ja samo radim svoj posao. Uostalom završio sam fakultet, magistrirao, imam zvanje.

KAIN: Radiš svoj posao. Svi, jebi ga, najednom rade neki svoj posao. Pa jebeš po-sa-o. To su i nacisti govorili – mi samo radimo svoj posao.

TOMISLAV: Ma kako se usuđuješ, propalico! Pankeru! Nulo! *Ti ćeš mene uspoređivat' s nacistima! (Krene na nj, ali ga ovaj odlučno odgurne.)*

KAIN: Odbij! Di ti je ona famozna kultura političkog dijaloga?

TOMISLAV: Ma ti ćeš meni držat lekcije? *Ti meni?* Pa ti si zavidan i pun... pun resantimana, luzeru jedan! Ti ćeš u najboljem slučaju završiti u nekoj komuni na liječenju, ili u nekom ispišanom portunu... s iglom u žili... eto.

KAIN: Opa, počeli smo se domorodački izražavat.

TOMISLAV: Ljubomoran si ti na mene, eto to je.

KAIN: Naročito. Ma pogledaj se, čoviče, ostavio si mladost po tuđim guzicama. "Nazovi Z radi Zovka" – to je to.

TOMISLAV: E, sad je fakat dosta! (*Krene na Kaina, ali se uto otvore ulazna vrata i pojave se Jozo i Marija.*)

JOZO: Evo nas, evo nas, našli smo nešto srdela i gavuna... (*Pogleda u sinove.*) Šta je sad? Kaine, sigurno si ga opet ispizdija u zdrav mozak!

KAIN: Poglavito mu je zdrav.

JOZO: Jesan ti reka da ga pustiš s mirom. Pa znaš li ti koliko je njemu taj govor važan? Kamo sriće, kamo sriće da si se i ti nečega i poštenoga uvatija.

KAIN: Nečega poštenoga, nečega poštenoga. Popljačkat puk i još tražit dodatni mandat? Sad će nam lično izvrtat džepove?

JOZO: Majke mi Isusove, ja ću ga zgromit!!!

TOMISLAV: (*Skulirano.*) Nemoj, tata, pusti ga. Vidiš da i ne zna što govori.

KAIN: *Ja* ne znam šta govorim? A ja ti govorim da ćemo svi kolabirat ako ti i ovi tvoji u roku sad ne sjašite!

JOZO: Ma ko će kolabirat? Ko? Je l' to čitaš onoga Kolovrata? Metnija bi ja njemu nešto oklolo vrata. Je l' to ekonomista, to je govno plaćeničko, kolaboracionističko!

KAIN: Je li, je li?

JOZO: Je, je, ali prava se istina više ne može sakrit. To su blagodati ovoga globalnoga sela, moj prijatelju.

KAIN: Je l' to znači da sad svi moramo bit globalne seljačine ka ti?

JOZO: Nemoj da ti globalna seljačina malo izdrica kičmu, znaš!

KAIN: Pardon, krivi odraz. *Lokalna* seljačina. Lokalna. Ha, ha... koja se nije srodila s urbanom sredinom, koja tri puta dnevno trči u svoje rodno selo!

JOZO: Mrš, pogrdo! Ja san ponosan na to šta san sa sela! Sela su dala velike ljude!

KAIN: S tobom se nema šta raspravljat'. Ti si zadojen!

JOZO: "Zadojen, zadojen" – čuj žargona. Ovo je Marija iz one tvoje po-vi-jes-ne čitanke za mlade skojevce izašlo.

MARIJA: Ostavi moju prošlost na miru! Ja sam odavno u penziji.

TOMISLAV: Dajmo se smirimo. Evo, ja ću prvi prijeći preko svih objeda. Ja sam tolerantan čovjek, Europejac!

KAIN: Ako si ti Evropejac, onda nam je bolje svima da selimo u Uzbekistan i Gornju Voltu, u Timbaktu, u pičku materinu!

JOZO: Eto jezičine, eto. Ovako on meni uvik, sve neke misli, nešto zakukuljeno,

zamumuljeno, ko bi to poveza bog da te dragi jeba! U beštimji je prvi, a zna kritikovat zemlju u kojoj žive!

KAIN: Ajde, ajde.

JOZO: Devet su vikova Hrvati trpili, stenjali, ponizivali se, čuvali svoje sime i ime, a nema koji se režim nad njima nije iživjava, od Tatara, Ugara, Mlećana i Karađorđevića, a sve da bi pizdek ovi ovde pizdunski, napušeni, tako, da izvineš, priko nike stvari, pljunija na našu slobodu. Ma ja ću ga...

(Poleti prema Kainu, ali ga Tomislav zaustavi hineći pribranost.)

TOMISLAV: Polako, tata!

KAIN: *(Plješće s cigaretom u zubima.)* Bravo, bravo! Ovo je stvarno bilo dobro. Ovo je partizanska škola demagogije!

JOZO: Ma nemoj mi partizane, soriću te! Josipa mi!

(Opet se zalijeće na Kaina, ali ga Marija i Tomislav spriječe.)

TOMISLAV: Petre ne provociraj ga! Nemoj, tata, šta ti je. Nemoj zbog...

MARIJA: Josipe, nemoj zbog Tomislava. Znaš i sâm u kakvom smo susjedstvu.

KAIN: E, da gospodin ne bi osta bez glasova zbog disfunkcionalne familije?

JOZO: Čuj, čuj, samo prkja, bali, prdoklači, trli-brli, trli-brli... otiša si ti na kvasinu, mali moj, od tih droga šta ih zobješ.

KAIN: Eh, a na čemu si tek ti?

JOZO: Kako one moje tuke na kukuruz – tako i on na dròge. Cok, cok, cok... *(Pravi neki čudni "mot" glavom kao da oponaša kljucanje peradi.)* ...cok, cok, cok...

KAIN: *(Gleda s nevjericom u oca.)* Pa pogledaj ovo? Ti si stvarno budala.

JOZO: Nije ni čudo šta za drogaše kažu da kjucaju. Samo ja od moje peradarske farme iman neke koristi!

TOMISLAV: Dobro, tata, ne pretjeruj!

MARIJA: Ma ja isto mislim da je više dosta toga. Pa susjedi će nam se smijati.

JOZO: Neka se smiju, neka *umru* od smija. Ne bacila Jozo više na to, a-ha, ni zere gospe mi. Kad odeš bogu za kurira, ko te onda pita za kućni savjet i bon-ton. Ja ću u svojoj kući činit šta me je volja!

TOMISLAV: Plediram na smirivanje situacije.

KAIN: Čuj termina – *plediram*? Zovko pledira. Plediraj u saboru.

TOMISLAV: Mali, ja ti ponavljam, da nisi zreo da se očituješ o politici!

KAIN: “Očitujem?” Teške su riči pale.

TOMISLAV: Ma marš... (*Zafrlji pepeljaru i baci je na Kaina, ali se ovaj izmakne. Pepeljara tresne o zid i razleti se.*)

MARIJA: (*Utrči među njih.*) Pa djeco, dosta je više!!! Isuse Bože!

JOZO: Kaine, biž ća iz kuće! Ovo ti najiskrenije, ka otac govorin, izađi i oladi glavu, inače ću zvat MUP da ovde nekoga deložira. Ja se neću više s tobom zajebavat. Ovo je pravna država, ima ko to rješava!!!

KAIN: Ima, ima. I meni je dosta ove prolupane spike.

MARIJA: (*Kainu.*) Petre, molim te...

KAIN: Eto, to ti je moj Tomek... (*Pljus! Ponovno pljuštanje vode.*)

JOZO: Šta? Stani stani! Mučite sekund! (*Pljus! Pljus! Pljus! Sve jače.*) Muku ti Isusovu, ja ne mogu virovat svojim ušima!!

MARIJA: Josipe, pazi na rječnik. Što je bilo?

JOZO: Eno ona prokletinja četnička opet proliva. Opet! A lipo san mu razvalija odvod za opomenu. Šta se to uzbahatilo, šta se to uskurčilo, ljudi moji! Ovde usrid slobodne, neodvisne Hrvatske on će mene, pizdun jedan troprstaški, jebat u zdrav mozak! On *mene*, i to ovde di san nakon iljadu godina, konačno, svoj na svome. Ma neš majci...

MARIJA: Josipe, mislim da je ono jučer bilo sasvim dovoljno. Tomislave, daj ga, molim te, *ti* urazumi.

TOMISLAV: Daj, tata, ne pretjeruj!

KAIN: Ja, odoh, prije nego počnu generalne pizdarije. *(Uzima jaknu i gitaru i odlazi.)*

JOZO: Di ćeš u pizdu materinu sad kad je najzanimljivije?!

KAIN: Hrvatice i Hrvati, doviđenja. Nek vam je Bog u pomoći.

(Opet se čuje pljuštanje vode. Cijeli mlaz, a zatim opet ništa.)

JOZO: E, bogami sad je dosta! *(Otvora vrata i izlazi na balkon, naginje se leđima preko ograde pokušavajući vidjeti što se to zbiva na Zagorčevu balkonu.)*

MARIJA: Ja zbilja ne znam zašto svaki dan peru balkon. Ovo ti je luda kuća, sine moj. Bolje ti je što si gore.

TOMISLAV: A vidim i sâm.

JOZO: Ko zna? Ko to zna? To su neka njiova posla. Ne bi se začudija da kupus kiseli na balkonu, ili da prajce tovi na njemu. Ka oni kninda šta je kozu veza za ogradu na osmi kat. Blago držat po visokogradnjama, to in je kultura?!!

MARIJA: Mislim da se Zagorac ne bi usudio biti do te mjere radikalan.

JOZO: *(Naginje se leđima preko ograde.)* Alo, Vojvodo! Nu, nu, metnija je neko gumeno crivo. *(Gleda gore na Zagorčev balkon i poteže za neko crno crijevo koje visi umjesto odvoda. Pjeva.)* "Oj svijetla majska zoro, oj-svi oj-svi-jetla maj-ska zo-ro... majko naša Cr-na Go-ro..."

TOMISLAV: Pa, tata, molim te, pa misli malo na mene.

JOZO: ... čekaj, čekaj... "sinovi smo tvog sti-jenja... sino-sinovi-smo..." Alo? "Oj Vojvodo Sindeliću, srpski sine od Resave Ravne", je l' ti ta malo draža, ha? Il ćeš "Od Topole pa do Ravne gore"? Eeeeej... *(Pljus! U tom trenutku izlije se golemi mlaz prljave vode Jozi u lice.)* Aaaaaaaaajme, majko, ajme šta ovo peče, ajme, evo oslipija san, unti Isusa, oslipija san!!! *(Prekriva oči dlanovima.)*

TOMISLAV: Tata, što je? Tata!

MARIJA: Jao Josipe, pa rekla sam ti da ne izlaziš. Taj tip je stvarno manijak.

JOZO: Brzo špiglo, špiglo! Ajme zalija me nekon kiselinom, oči će mi iscurit!!!! Ovo je sigurno neki bojni otrov!!! Vitriol, vitriol! Ruvinja mi je cilu facu! Oslipiću! Oči će mi iskapit! Bez vida očinjega ostat?

MARIJA: Jao majko moja, jedna ti sam. Daj Josipe da ti vidim oči. Daj...

JOZO: *(Odjednom kao da se smiri.)* Dobro je, makni se! *(Otkriva oči. Tomislav i Marija pregledavaju mu oči.)* Dobro je.

TOMISLAV: Tata, smiri se. Sve je u redu. Mislim da je samo sapunica. Je li ti bolje?

JOZO: Je, je. Uff... *(Šeta malo okolo i trlja oči.)*

MARIJA: Ne trljaj oči, tek ćeš ih iziritirati. Isperi ih vodom.

JOZO: Jeba on mater svoju vidovdansku, sad će vidit! *(Ispire oči nad sudoperom u kuhinji, a zatim odlazi do regala i iz ladice vadi pištolj.)*

MARIJA: Josipe, kao boga te molim nemoj!

TOMISLAV: Tata, daj se urazumi!

JOZO: Evo, evo, sekund, samo da ga malo poplašim! *(Izlazi na balkon i cilja pištoljem kroz ogradu, pritišće obarač, ali pištolj ne puca. Provjerava magacin.)* Nu! A pun je ko šipak. *(Ponovno pokušava, vraća se na balkon i viče.)* Zagorac, Zagorac, jeba te Nedić. Ha? Ko je zatvara Židove na Banjicu, ko? Hrvati, ha? Da bi onda nas optuživali za genocid, a koje činiya holokaust, ko? Jel' Hrvati, jeba te Vasilije Krestić! Znan i ja povijest!!

TOMISLAV: Daj tata, molim te, skandaliziraš me tu pred cijelim svijetom!

JOZO: Dobro, dobro... evo. Jeben ti samokres i boga! *(Popne se na prste i iščupa improvizirani gumeni odvod sa Zagorčeva balkona i zavijuti ga dolje na ulicu. Pobjedonosno vraća pištolj u kredencu.)* Neka bude sritan šta mi je sin tu, čovik na položaju, inače bi mu onu gumicu nataka ka brnjicu.

MARIJA: Tomislave, skloni sine sad knjige, nešto ćemo na brzinu ručati, i mi odosmo.

JOZO: Nećemo jist! Mare, pakuj i pravac Bisno! Tamo bar nemam trofaznoga majmuna da me vodom proliva!

TOMISLAV: Bože, atmosfera je stvarno pregrijana.

PRIZOR TREĆI

Oko devet sati navečer. Tomislav sjedi za stolom u dnevnoj sobi i priprema govor. Stol je prepun knjiga i papira. Uzima neku od skripti sa stola, otvara je na označenom mjestu i s olovkom u ruci počne poluglasno čitati.

TOMISLAV: "Mudar je čovjek, po Hegelu, dakle, onaj koji ostvaruje apsolutno znanje, to jest 'sveznanje', u samom sebi, i navlastito u vlastitoj osobi. I to je, prema Kojèveu 'neviđena smjelost' – ustvrditi da on, smrtnik, u sebi utjelovljuje apsolutnu mudrost..." – ah, ovo je apsolutno beskorisno! *(Rezignirano odgurne skriptu. Skine naočale, baci olovku na stol i zapali cigaretu. Uto se oglasi zvono na vratima.)* Pa k vragu! Ovdje je stvarno kao na kolodvoru! *(Ustaje i kreće prema vratima, ali se ova u tom trenutku malo odškrinu i proviri ruka s dugom, damskom rukavicom.)*

DORIS: *(Još uvijek iza vrata.)* Kuku! Alo alo! Kuku!

TOMISLAV: ??? *(Približava se vratima na prstima, a onda zgrabi kvaku i naglo ih širom otvori.)* Oooooo, to si ti!

DORIS: Ja, ja. A ko bi drugi. Mmmm... *(Djeluje nacvrcano.)*

TOMISLAV: ??? *(Zuri u Doris u svečanoj večernjoj toaleti koja na sebi ima visoke pete i haljinu s dugim bočnim izrezom. U jednoj ruci drži bocu bijelog martinija, a u drugoj muštiklu.)* Pa, ovaj...

DORIS: Pa dobro, 'oćeš me pustit unutra, ili ću cilu večer stat ovako na vratima ka drvena Marija?

TOMISLAV: Da, da, ovaj ne, uđi slobodno.

DORIS: *(Ulazi svečano poput filmske dive stavljajući oprezno nogu ispred noge, odbijajući dimove.)* A, je l' mi dobra opravica, ha? Ovo mi je Đankarlo da u trajno vlasništvo nakon sešna. Toliko sam ga zadovoljila... mislin toliko je bio zadovoljan mojim radom, čisto profesionalno.

TOMISLAV: Izgledaš fe... nomenalno.

DORIS: Ovo je jedna starija Gućijeva kreacija, limidit edišn. Prva serija Tom Forda, navodno.

TOMISLAV: *(Iskreno udivljen.)* Savršeno.

DORIS: Evo, donila san martini. To se moraš naučit pit ako oćeš bit svjecki čovik, a na dobrom si putu.

TOMISLAV: A je li?

DORIS: Rekla san jučer da ću svratit da te malo ispipam glede i u svezi života gori u Metropoli, i općenito kakve su mogućnosti u ovoj mojoj profesiji. *(Baci pogled na stol prepun knjiga.)* Ajme, pa ti si u poslu. Je l' smetan?

TOMISLAV: Ma ne, ne. Ma kakvi. Izvoli, oprosti, nisam očekivao posjetu.

DORIS: Je li sigurno ne smetan?

TOMISLAV: Ma šta ti je.

DORIS: Sigurno? E, onda nam napravi po jedan martini. *(Zbacuje pelerinu i ostaje otkritih ramena.)* Ustvari ja ću. Imaš leda?

TOMISLAV: Mislim da imam.

DORIS: Dobro, pošto nemaš pravi ledomat i onu spravicu za mućkanje, nešto ćemo izmajmunisat.

TOMISLAV: Izmaj... munisati?

DORIS: Izimprovizirat.

TOMISLAV: Izimprovi... zirati?

DORIS: Pa normalno. Moraš se učit pravit martini u svim prilikama. Englezi su ga u Drugom svjeckom ratu i u rovu pravili. Prema tome?

TOMISLAV: *(Zbunjeno.)* Dooobro... da vidimo.

DORIS: *(Otvara frizer.)* Evo leda, samo je malo krupan. Imaš masline?

TOMISLAV: Imam neke crne, domaće, mislim.

DORIS: Super. Da nemaš slučajno one oridiđi čaše za martini, nemaš sigurno?

TOMISLAV: Nemam.

DORIS: A one visoke za šampanjac i bakarsku vodicu?

TOMISLAV: E, to imam.

DORIS: Uf ovi led je stvarno preglomazan. *(Vadi kocku leda i vuče je po svojoj goljoj ruci.)* Je l' voliš ti led osjetit na koži?

TOMISLAV: Pa...

DORIS: Uime, ja to obožavan. Mmmmmm... *(Gladi se po vratu komadom leda.)* Ka da me liže neki reptil...

TOMISLAV: Leptir?

DORIS: Ma ne nego reptil! Gmazovi su nalahdnija bića. Njima krv teće na pet stupnjeva, tako nešto. Probaj! *(Krene s ledom prema njemu, ali ovaj ustukne.)*

TOMISLAV: Pa ne znam. Bolje ne...

DORIS: Ajde ne boj se, neću ti ništa. Šta si se cili napeja ka struna, nježna struna mandoline... he... he... he.

TOMISLAV: Ma ne, nisam baš za led, ustvari sam prehladen.

DORIS: A je l' ti znaš šta je "mandolina" u žargonu moje tete Cice?

TOMISLAV: Mmm... ne?

DORIS: E, neću ti reć. Bezobrazno je, a ti se misli.

TOMISLAV: ???

DORIS: Ove su kocke stvarno prevelike. *(Zagleda kockice leda, vaga ih u dlanu.)* Imaš li macuketu i dasku za tuć šnicele? I jednu jaču najlon kesu?

TOMISLAV: Pa valjda imam, naći će se.

DORIS: Daj!

TOMISLAV: *(Kopa po zidnom ormaru. Naposljetku vadi dasku za meso, drveni bat i najlon kesu.)* Evo, izvoli, sve je tu.

DORIS: Sa'š vidit kako se pravi martini iz kućne radinosti. *(Istresa led u kesu, veže je pri vrhu, stavi je na dasku za meso, a zatim počne macom razvaljivati po njoj razbijajući led na sitne komadiće. Kad prvi put zvizne macom Tomislav poskoči.)* Evo, ovako! Ovako! Ovako! *(Tras!)* Ovako! *(Tras!)* Ajme! Ah! *(Od siline udaranja rasplete joj se kosa.)* Uf! Uf! Urrrfk! Cila se ovako ražestini kad rukuje s macon. *(Tras! Tras!)* Evo!

TOMISLAV: *(Malo ustukne.)* Mislim da je dovoljno.

DORIS: Daj sad jednu teću s poklopcem, ali ne puno veliku.

TOMISLAV: Evo, samo malo. *(Odlazi, vraća se, donosi teću.)*

DORIS: Pazi sad. *(Istresa stucani led u teću i lijeva martini. Gotovo cijelu bocu. Poklapa lonac i počinje ga tresti da se led i martini izmiješaju.)*

TOMISLAV: Ja sam impresioniran.

DORIS: Ovako to treba dobro istrest, doooooobro istrest. Pfffrhh, pffrhk... *(Frkće otpuhujući pramenove kose koji joj se lijepe za usne.)* Šejk it bejbe šejk! Mmmmmh... znaš kako kaže Dems Bond, to jest Pirs Brosnan?

TOMISLAV: Ne.

DORIS: On za martini kaže uvik – šejken, not strd. Šejken – not strd! To znači da mu ga tresu, a ne mišaju!

TOMISLAV: Mda?

DORIS: A jel' ti više voliš da ti ga tresu, ili da ti ga mišaju?

TOMISLAV: Pa...

DORIS: Ma na *martini* mislin, da se razumimo, šta si odma ublidija. Šejkn je ka gospocki, a strd je za điksije! Imaju i oni u Forin ofisu đikana na bacanje, bez brige, i onda je to kako ko pije martini ka neka ajmo reć *distinkcija*... *(Znakovito zastane iza ove riječi.)* ...između gospode i rodijaka, između dentlmena i bolida, razumiš?

TOMISLAV: Da znam, bio sam, uostalom, u Engleskoj. Engleska je kolijevka...

DORIS: Nemoj mi sad neku pilanu o kulturi i povijesti, nego mi daj one visoke čaše i masline.

TOMISLAV: Dobro, evo, evo. (*Donosi čaše i masline.*)

DORIS: Taaako. (*Skida poklopac s lonca i lijeva martini s tučenim ledom u čaše.*) I sad po maslinica i super. Evo... (*Pruž a mu čašu.*) ...sad možemo u salon.

TOMISLAV: Hvala, izvoli, sjedi. Sklonit ću ove knjige.

DORIS: Ne tribaš ništa sklanjat. Ja volin kreativni nered. Mene ta intelektualna nalektriziranost, kako bi rekla, stimulira.

TOMISLAV: Pa jest, da. I ja sam za kreativni nered.

DORIS: Uf! Šta san se uspotila. Gola san voda. (*Diže kosu u punđu.*) Cila san se razbarušila. Taako. A sad ćemo nazdravit.

TOMISLAV: Čemu?

DORIS: Životu u Metropoli.

TOMISLAV: Dobro. Za život u Metropoli.

DORIS: Taaako je. Za život u Metropoli. (*Sjedne na stol i visoko prekriži noge.*)

TOMISLAV: Okej, okej.

DORIS: Da vidimo šta se tu čita? (*Uhvati neku od knjiga sa stola i nasumice je otvori.*)
"Postoji čitava skala pojmova kojima se određivala bit čovjeka. Ono što obuhvaća njegov odnos prema povijesti, prirodi, prema osnovnim formama ljudske egzistencije. Znamo ta određenja..."

TOMISLAV: Dobro nemoj sad. To sam uzeo više onako za inspiraciju. (*Pokušava joj oteti knjigu iz ruku.*)

DORIS: Čekaj, čekaj... "znamo ta određenja: homo faber, homo kogitans, homo laborans, homo agens, homo lokvens, homo kompenzator..."

TOMISLAV: Ma daj, molim te, prestani...

DORIS: He, he... čekaj... (*Otima mu se i okreće leđa. Pokušajući dohvatiti knjigu Tomislav je nehotice obujmi.*) "...homo ludens, homo performer... nema sumnje da je čovjek još uvijek, usprkos naukama o čovjeku, o društvu, povijesti, prirodi i kozmosu, između tajne i transparencije..."

TOMISLAV: Ma daj....

DORIS: Ček, ček... između, dakle, tajne i transparencije, "zagonetni fragment kozmičke avanture."

TOMISLAV: Mislim da je dosta! (*Sada joj već pomalo ljutito otme knjigu.*)

DORIS: Ma šta si se namusija tako? Ma šta? (*Počne ga kao dijete štipkati za obraze.*) Ma jesi ti jedan "zagonetni fragment kozmičke avanture." Ha, ma jesi li, reci ti svojoj meni?

TOMISLAV: Držim da je najbolje da prekinemo s ovim. Neumjesno je.

DORIS: Ma on drži, ma šta ti držiš moj zagonetni fragmentiću kozmičke avanture. Ma šta...

TOMISLAV: Trebalo bi...

DORIS: ...meni natočit još malo martinija i zapalit jedan cigaret, eto šta, prosim lepo, ali ti da mi ga zapališ i zatakneš u cigaršpic. Ajme uvatija me ovi martini, baš mi se pleše. Imaš neku muziku za pravi ples. Nešto ka mambo, ili tango, pa da ono minjamo ružu, iz zubi u zube... mrrrrrh, mrrrrm... (*Krene nekakve tango korake na imaginarnu muziku.*)

TOMISLAV: Evo još martinija, a evo i Marlboro.

DORIS: Evo pljuga. Pljuga, pljuga, stari. Je li tako kažete vi purgeri? I ti si malo purger, kad si toliko gori.

TOMISLAV: Ma nisam ja.

DORIS: Ma šta nisi ti, šta, zagonetni fragmentiću.

TOMISLAV: Nisam purger.

DORIS: Mrrhhhm... pljuga, pljuga, kaj ne. Jel tako kažu ove tvoje s televizije. Sad bum malo popljugala, ne... ha ha ha ha ha... (*Nasmije se grleno.*) Moraš me učiti sve te termine, jer

kako ću se drukčije isfurat u Metropoli... da... da... popljugala... Pepeljuga... ha... ha.

TOMISLAV: ??? *(Stoji zbunjeno s čašom martinija u jednoj i dvjema zapaljenim cigaretama među prstima druge ruke.)*

DORIS: Ajme oprost, ne znam šta mi je. Nekako me puka ovi martini. Mhm hahahahah... ha... samo da me ne spopadne onaj ludi smij. Iz čista mira.

TOMISLAV: Dobro, sve je okej.

DORIS: A šta je najednom vruće za ispizdit. Uffff... joj nešto me srbi na leđima, otkopčaj mi malo ovo čudo. *(Okreće mu leđa, diže kosu s vrata.)*

TOMISLAV: Pa ne znam je li baš uputno...

DORIS: Joj samo malo, ajme šta me srbi, najednom.

TOMISLAV: U redu.

DORIS: Srbi, srbi... ne *Srbi*, nego srbi. Koga *srbi* taj se češe. He, he, ovo san dobro rekla. A sad me počesi, tu taaaako... mmmm. Tu, tu, tu, tu, tu...

TOMISLAV: Je l' tu?

DORIS: Tu, tu. Mmmmmm.

TOMISLAV: Da?

DORIS: Ništa da, ništa ne. *(Okrene se naglo i haljina joj spuzne s ramena. Privuče ga sebi i počnu se ljubiti. Padaju na kauč.)* Mmmmm...

TOMISLAV: Mahmmm...

DORIS: Samo malo da zbacin ove štule.

(Tomislav se malo pridiže, a Doris skida jednu po jednu cipelu i baca ih preko naslona kauča na drugi kraj scene gdje se otvaraju vrata i proviruje kuštrava, neobrijana Kantina pojava.)

KANTA: Šta je ov...

(Istog trenu zamukne shvativši o čemu je riječ. Zaokupljeni svojom rabotom Tomislav i Doris ga i ne primjećuju. Jedna Doriskina cipela padne mu pred noge. Kanta je podiže i zagleda

kimajući glavom s odobravanjem, a onda još malo virka, propinje se na prste, ali s mjesta na kojemu stoji ne vidi što se zbiva na kauču. Zabrinuto zavrta glavom, a onda pažljivo zatvori vrata za sobom i izađe.)

TOMISLAV: *(Oslobodivši se jedva iz Doriskinog zagrljaja, kao gnjurac koji roni na dah.)*
Uhhh, ne znam je li ovo baš pametno.

DORIS: Ko te pita šta je pametno. Nemoj sad nigdi ić! *(Grabi ga i odvlači na desni kraj scene prema Kainovoj sobi.)*

PRIZOR ČETVRTI

Haustor, nešto kasnije. Izvana se čuje vjetar. Kanta driješi Konana i ovaj se rastrči uokolo. Iz džepa na lijevom rukavu spitfajerice vadi tanki joint i pripaljuje ga. Na glavi ima crnu vunenu kapu, "dokericu", koju svaki čas skida i njome trlja vlažnu kosu. Ima kratke, odrezane "rebatinke" s isurjalim resama i na nogama kanadanke, bez čarapa. Na glavnom ulazu pojavljuje se Kain.

KANTA: Oooooo, legendo alternative, kako smo? *(Gega oko njega kao bokser s jointom u ustima i pravi neke "moše". Pruža mu ruku za košarkaški pozdrav.)*

KAIN: Šta je, Rino. *(Nekako mlako i rezignirano.)*

KANTA: Ajde nemoj mi s tim Rino. Svi znaju, i ja znan da me zovu Kanta. Jebi ga, tako san označen. Ja san deponija ovoga našega poniranja... uiiiissss... ja san svijest ovoga sada, te čiste... uisssssssss... pris... nazočnosti... huuuuuu.

KAIN: Da, da, vidim da si propisno doziran. Pa šta pušiš tu, sve ćeš zasmrdit, netko će te prijavit.

KANTA: Čovice, burin je, a opra san glavu. Ne da mi se odat ka redikul oko kvarta. Uvatiću menegitis, puntu, plauritu... oala blanje!? Oš dim?

KAIN: Daj, kad si već tu.

KANTA: Slobodno? *(Pokazuje na gitaru u koferu.)*

KAIN: Slobodno.

KANTA: Oj-ha, oj-ha, pajdo, dobra li je! (*Vadi gitaru iz kofera i s ponešto lažnim udivljenjem počinje drndati po žicama pokušavajući odsvirati "Stairway to Heaven" Led Zeppelina.*)
"Derz a lejdi hu... hmmm... jebi ga... derz a lejdi hu... mmmm... derz a lejdi hu... a u kurac!

KAIN: Dobro, dobro, znamo koja je stvar.

KANTA: Eh, jebi ga... (*Vraća gitaru u kofer.*) ...koji san ja kmet, sve je izdimilo! Progresivna amnezija, nego...

KAIN: Evo ti ovo čudo. Jako je u pičku materinu. Brrrruhhhhh... (*Ispušta jedan dugi, dugi dim i vraća mu joint.*)

KANTA: To, to, takvog te majka voli. He, he, he... *majka voli*... he, he, ovo san dobro reka... nego... jel' možemo odigrat jednu virtuelnu igru, jednu zamišljajnu upidbinu... he, he...

KAIN: Nemoj mi to s jezikom, molim te, dosta mi je Tomislava i njegove pilane. Nije mi do cirkulara. Meni je današnji dan dug, predug bio...

KANTA: Ma i meni je, jebemi mater, ako nije, evo, ali igra oslobađa. Slušaj, evo, grad je recimo... uisssssss... napala neka kuga, a nigdi nikoga i samo ti možeš spasit svekoliko općinstvo, ako tačno odgovoriš na postavljeno pitanje... moraš i zamislit da san ja... uiissss... ono ka neko mitološko biće, da iman ženski glas, tilo lava, rep od zmije i krila od orla... ali nije to ništa strašno, takva su indonezijska božanstva, i još gora... huuuuu... ono slon sa nogon od rode i slično... to je njima ka normalno...

KAIN: Zašto bi ja to zamislija, šta je tebi, kakva indonezijska božanstva, šta bališ ti, čoviče?

KANTA: Ma samo oću to, čisto da vidin kako bi ti odreagira, i da se ostvari proročanstvo... uisssss... da nas sve oslobodiš, razumiš, od te kuge šta je ušla u nas i to.

KAIN: Kakva kuga, ja ne znam...

KANTA: Samo ne smiš reć da ne znaš, samo to ne.

KAIN: Dobro daj, i ja sam glup kad puštam da mi nabrijavaš filmove.

KANTA: Evo, evo pitanja. (*Stane na jednu nogu i digne ruke iznad glave. Kao neko indijsko božanstvo.*) Ali dobro promisli, do-bro?!

KAIN: U redu, promislit ću.

KANTA: Koje živo biće, sa samo jednin glasom, ima ponekad dvi noge, ponekad tri, ponekad četiri, a najslabije je kad ima najviše nogu?

KAIN: Kakvo je to sad pitanje u pičku materinu? Je l' to ka neka baza, vic?

KANTA: Je l' ti ja parin vic maher? Predsjednički kandidat, ha? Neš ti šta san ja bazovit za popizdit. Ovo je pitalica sa dalekosežnim posljedicama. Dakle, još jedamput: "Koje živo biće, sa samo jednin glasom, ima ponekad dvi noge, ponekad tri, ponekad četiri, a najslabije je kad ima najviše nogu?"

KAIN: Pa šta ja znam, ne znam. Žirafa?

KANTA: (*Razočarano. Baca dogorjeli joint i gazi ga.*) Čuj žirafa? Pa koja žirafa konju, kako može bit žirafa!!? Koji ti je kurac, mućni glavom! "Najslabije je kad ima najviše nogu?" I???

KAIN: Pa žirafa je slaba u noge.

KANTA: (*Posprdno.*) Je, je, al' je ka jaća u glavu? A razočara si me. Ra-zo-ća-ra!

KAIN: Pa, čovječe, uopće ne mogu upratit šta ti briješ?

KANTA: Kad nemaš intuiciju, jebi ga. Bukvalan si, ne čitaš fluid.

KAIN: Pa šta je to biće?

KANTA: Pa *čovik*, jebi ga. Na četiri ide kad je beba, na tri sa šćapom kad je starina, a na dvi kad je u punoj snazi, eto, neš ti.

KAIN: Odakle ti to?

KANTA: Ma to je klasika, mit, razumiš, drama, Sofoklo, *Kralj Edip*, prića o incestu grižnji savjesti, ubistvu ćaće, sjebanin tabanima, jebanju matere i konzekvetnom kopanju očiju. A tu je i prorok sa tri suve sise ili tako nešto... sve san to čita na brodu!

KAIN: Ti si totalno odvaljen.

KANTA: Je, je, ja san odvaljen. A ja samo primjenjujen mitski govor koji je svugdi oko nas... mit je vječno tkanje...

KAIN: Vječno sranje!

KANTA: Je, je, ali da si pogodija, ja bi, to jest čudovište, to jest sfinga koja tlači pućanstvo iz Tebe, palo mrtvo, i oslobodija bi se cili grad, i pozitivna energija probujala bi iz svih čakri, i sve tako, jin jang, blek en deker, điju-đicu, Grajner i Kropilak itd... a ovako, ne znan šta će bit...

KAIN: Ne znaš šta će bit? Pa ti uvek nešto turpijaš bez veze. Nisi normalan!

KANTA: Ja san možda nenormalan, ali ti ne čitaš fluide, a fluidi su sve, poglavito ako su... *(Pali novi još manji i tanji joint koji prethodno dobro zagleda.)* ...tjelesni... jer to vrti, to oće, to je bisno, to želi... a kuga je i svak pogan je, brat bratu ne viruje.

KAIN: Šta lupetaš ti čoviče?

KANTA: Uisssssss... ja lupetam da triba pratit fluide, držat oči otvorene, borbena gotovost na visini... jer brat bratu ne viruje, ni otac sinu, doduše zbog matere za koju on ne zna da mu je mater, ali, opet, sve je to incest, stara stvar... eto ja tu nešto insinuiran, ali izgleda da nema volje ni želje da se shvati i čuje istina, a istina... uisssssss... oslobađa.

KAIN: Je l' mi ti to oćeš nešto priopćit?

KANTA: *(Odjednom se uhvati za ogradu stubišta i počne vikati gore prema višim katovima.)* Konane, Konane! Salazi doli, jesme ćuja! Ovaj sekund! Jesi ćuja? Prodaću te u Italiju! *(Odozgo se začuje krvoločan lavež.)* Jes' vidija? Čim kažem da ću ga prodat u Italiju, odma' odreagira!

KAIN: Ma pusti sad Konana i objasni šta si tija reć?

KANTA: Ja san ti to nešto... uisssssss... priopćava kroz mit, a i mit je jezik, samo su tu cile sekvence ka rići, razumiš, a ne jedno po jedno. A tija san reć da kad se situacija intenzivira triba poduzest mjere i propuva si ako se puno misliš. Kontemplacija jebe učinkovitost, to je stara stvar, ono Hamlet – jebe te mrtvi ćaća... uisssss! Mjere, dakle, triba poduzet mjere!

KAIN: Zašto bih ja poduzima mjere?

KANTA: Mjere bi triba poduzet za 90-60-90! Za to triba poduzet mjere.

KAIN: Idealne mjere?

KANTA: Ne, ne, ne, ustvari da. Mjere za mjere, ono Šekspir, mežr for mežr, i šta su idealnije – to idealnije su potrebne mjere, jer one očituju incestuozne namjere, a onda pada kuga na

cili grad, zbog njene nečasne rabote.

KAIN: Čije rabote?

KANTA: Njene, eto čije! A ti se misli.

KAIN: (*Tajac.*) Doris... kine?

KANTA: Ma to, heureka! Vunderkind! Aj-kju probija plafon, a govore da nam priti odliv mozgova. Dokle ste ti i tvoj braco tako brzoumni, tako pronicljivi ka sifilitičari u zadnjoj fazi, živiće ovaj narod. Dok je vas...

KAIN: Pa šta si se sad navio, budalo...

KANTA: ...ne bojin se ja za Hrvate. (*Opet se hvata ograde i pilji negdje gore kroz osvijetljeni tunel stubišta.*) Konane! Konane! Jeba te bog, znaš ti da ja jedini u ovoj jebenoj državi iman pit-bula koji se neće tuć. Nije uopće krvoločan, njanci mrvu. Ne znan kako mu je izosta taj gen. Neću dobit ni pesto maraka za nj...

KAIN: Zajebi ti sad Konana, vratimo se mi na temu. Znam ja na šta ti ciljaš. Znam ja dobro, dobro ja znam tvoje finte, a sve ispod žita, u šali pa razvali... je l' to? Znam ja...

KANTA: (*Najednom ljut kao ris.*) Šta ti znaš, ništa ti ne znaš, ništa, krhko je znanje! Nemoj mi bit ufuran u svoje vidovnjaštvo. Ali upamti (*Unosi mu se u lice.*) – niko još nije ubra Kantu! Ja san za tebe jedna *enigma*, ćoviće, ja sam šaman, vrać, žrec, trikster, egzorcist, derviš... dodola...

KAIN: Čekaj, polako, smiri se. (*Ptitišće dugme, zove lift.*)

KANTA: (*Sav van sebe.*) ...Don Huan, Karlos Kastaneda, Huidini, Krišnamurti, za tebe, ćoviće, svjecko čudo Artura Klarka, odiseja u svemiru, Deniken...

KAIN: Ma i ja sam budala kad se upuštam s tobom u spiku.

KANTA: I ne upuštaj se i bolje ti je!

KAIN: (*Uzima gitaru i ulazi u lift.*) Zbogom!

KANTA: (*Skida kapu i trlja tjeme. Bulazni nešto sam sa sobom.*) On će mene, ćuj mene... mhm... huuuuu... malo sutra... koji teški autizam, ono ka "Rejn men". Gataj mi gataj na

ćaćkalice, a u biti si debil!

PRIZOR PETI

Doris i Tomislav u dnevnoj sobi. Oblače se. Doris hoda gore dolje i kupi razbacane dijelove odjeće.

TOMISLAV: Ne znam sam što nam je... što mi je ovo trebalo. Ovo je bilo sasvim...

DORIS: Bolje ti je da činiš kuco. Jezik za zube i zapali mi duvan.

TOMISLAV: Pa znam, mislim da bih htio...

DORIS: Šta!? Šta? *(Stoji i gleda ga raskopčane haljine, sa štiklom u ruci.)* Šta bi to gospodin sad tija? Gospodinu je nešto na pameti?

TOMISLAV: Pa, kako bih rekao...

DORIS: Izrazi se, zato si se i školova da se izražavaš u svim situacijama, pa se lipo odrazi ka čovik, ali mi prvo zapali taj cigaret!

TOMISLAV: Evo, evo. *(Pali cigaretu i dodaje joj.)*

DORIS: E, fala, a sad mi ovo zakopčaj! *(Okreće mu leđa i diže ruke. Otvaraju se vrata i pojavljuje se Kain.)*

KAIN: ??? *(Bez riječi spušta kofer s gitarom na pod.)*

TOMISLAV: *(Stoji iza Doris. Patent na haljini je napola zakopčan.)* Eh, ovaj, Petre. Čekaj da ti objasnim. Nije to što misliš.

DORIS: Petre... *(Tomislavu.)* Ma daj pusti me stoko! *(Otrgne se i krene prema Kainu.)* Petre ljubavi. To je ništa, mislim nije ništa bilo. Ništa bitno...

KAIN: Miči se! *(Odgurne je.)*

TOMISLAV: Petre, daj saberi se. Evo da sjednemo i riješimo to ko ljudi.

KAIN: Riješimo to ko ljudi? Pizdo! Koja si ti hijena. Pa moraš li ugrabiti baš sve šta ti se nađe na putu? Ha?

TOMISLAV: Pa nemojmo sad, daj evo ljudi smo.

KAIN: Ljudi smo, ljudi, smo kako ko. Ali taj tvoj smisao za grabež, to je priča za sebe.

DORIS: Petre, nemoj molim te, sve ću ti objasniti!

KAIN: Biži od mene, kad san reka! *(Krene prema bratu. Doris pokušava stati među njih.)*

DORIS: Daj, nemojte, ja ne dozvoljavam!

KAIN: Ma ko si ti? Miči se! *(Odgurne ju, ovaj put snažno.)*

TOMISLAV: Ne guraj je! Upozoravam te! *(Uzmiče.)*

KAIN: Pizdo jedna uvlakačka, otimačka, sad ćeš vidit. *(Otvora ladicu regala i vadi pištolj. Provjerava magacin.)*

TOMISLAV: Hej, hej, hej! Nije valjda da ćemo se tako obračunavati! *(Ustuknuje i povlači se prema desnoj strani scene.)*

KAIN: Nije valjda, nije valjda...

DORIS: Ma daj Petre, bacaj taj pištolj! Jesi poludio.

KAIN: Biži kad san ti reka! *(Gurne ju na pod i uperi joj pištolj u čelo.)*

TOMISLAV: Petre, ne igraj se. Daj taj pištolj!

KAIN: Ha, ha, sad će ono prijateljsko uvjeravanje. Giv mi d gan. Ju don vona du det, du ju? Pa nisi ti Klint Istvud! Ti si državni lutak... *(Mjerka ga preko nišana.)* ...koji obmanjuje ljudstvo i krade tuđe žene. Lopina si ti, braco, ali "NE POŽELI KUĆE BLIŽNJEGA SVOGA!"

TOMISLAV: Baci to čudo! Zvat ću policiju!

KAIN: "Zovi samo zovi..." "NE POŽELI ŽENE BLIŽNJEGA SVOGA!!! *(Približava mu se.)* NI SLUGE NJEGOVA, NI SLUŠKINJE NJEGOVE, NI VOLA NJEGOVA, NI MAGARCA NJEGOVA, NITI IŠTA ŠTO JE BLIŽNJEGA TVOGA!"

DORIS: Prekini više! Jesi normalan?!!

KAIN: *(Samo mjerka Tomislava, kao u transu.)* "NE BOJTE SE – REČE MOJSIJE NARODU – BOG JE DOŠAO DA VAS SAMO ISKUŠA, DA STRAH PRED NJIM OSTANE S VAMA DA NE

GRIJEŠITE!!!” *(Podiže pištolj i cilja na brata.)*

DORIS: Ma dosta budalo jedna više!!! Dosta je bilo ubijanja!!!

KAIN: Eh, da. Vodimo ljubav, a ne rat. Pis, sestro, pis. Samo si ti to malo previše bukvalno shvatila!

DORIS: Ma daj, dosta više bezumlja!!! *(Skoči na Kaina u namjeri da mu oduzme pištolj. Hrvaju se. Tomislav obigrava oko njih, ali ga je strah da se umiješa. Padnu na stol. Začuje se hitac.)* Ajme, šta... *(Hvata se rukama za trbuh. Pada na pod i previja se.)* Šta si mi ovo učinija, idiote, maaaaaaa...

KAIN: Ajme majko... oprosti!!

TOMISLAV: Idiote, idiote napušeni! Što si učinio? *(Otima bratu pištolj iz ruke zatrči se preko sobe i baci ga preko balkona. Nakon sekund ili dva izvana se začuje hitac.)*

KAIN: *(Hvata se za glavu. Klekne kraj Doris i pokušava je obgrliti.)* Joj ljubavi oprosti, oprosti, oprosti, oprosti! *(Plače.)* Oprosti! Oprosti, ljubavi, oprosti!

DORIS: *(S poda.)* Biž ća pederu jedan, skoro si me ubija!!! Aaaaah... maaamma...

TOMISLAV: *(Na telefonu.)* Halo hitna! Dobro, dobro na liniji sam.

DORIS: *(Previja se gledajući u strop. Plače i rukama se drži za trbuh.)* Maaaaaa, maaaaaa, zovite mi moju maaaaaa!

(Pojavljuju se Jozo i Marija. Ispadaju im kese i torbe iz ruku. Kain je na podu i pokušava zagrliti Doris koja se previja.)

MARIJA: Isuse bože!

JOZO: Divice Marijo!

DORIS: Mamma, mama, mama. Maaaaaaa! Maaaaaaa!!! Maaaaaaa!!!

(Gase se svjetla. Zapomaganje odlazi u fade-out. Nakon dulje stanke pojavljuju se Kanta i Konan sami na sceni. Reflektor osvjetljava Kantu koji rola joint. Konan trčkara po zamračenoj sceni.)

KANTA: *(Pripaljuje, povlači jedan dugi dim i zadržava ga što može duže u pućima, a onda ga*

polako ispušta.) HUUUUUUUU... (Počinje recitirati krećući se u slow-motionu poput plesača break dancea.)

“Ako nisu želje naše
zadovoljstvo stekle vaše,
zamislite da ste snili
i tek žrtve varke bili.
I da one slike tašte
tek su san i porod mašte.
Ne budite zle nam volje,
drugi put će biti bolje.
Ako zvižduk vaš nas mine,
te nam tako sreća sine,
Kanta vam se kune glavom,
sve će stazom poći pravom –
ili lažem kad to velim.
Laku noć vam svima želim –
plješćite nam, pa će sve
popravit se mane te.”

[William Shakespeare, San Ivanjske noći, preveo Milan Bogdanović, redigirao Josip Torbarina]

(Malo gleda u tamu. Povučje još dim i zgazi joint.) Konane!

(Obojica otrče sa scene. Začuju se uvodni taktovi Tom Waitsove pjesme “In the Neighbourhood.”)

– kraj –

Damir Šodan

Rođen 1964. u Splitu. Pjesnik, prevoditelj, dramski pisac i urednik. Objavio brojne prijevode američkih pjesnika na hrvatski (Carver, Bukowski, Brautigan, Simic, Cohen...). Za dramu *Zaštićena zona* nagrađen je 1. nagradom za ex-Yu dramatičare u Beču (2000), a za burlesku *Chick lit* trećom nagradom na natječaju Marin Držić (2012). Član je redakcijâ časopisa *Poezija* i *Quorum* u Zagrebu. Uvršten je u američku antologiju *New European Poets* (Graywolf Press, 2008), francusku *Les Poètes de la Méditerranée* (Gallimard, 2010) i britanske *World Record* (Bloodaxe, 2012) i *The Hundred Years' War* (Bloodaxe, 2014). Sudjelovao je na više međunarodnih književnih skupova i festivala. Član je HDP-a i hrvatskog PEN-a. Već gotovo dva desetljeća živi i radi kao prevoditelj za Ujedinjene narode u Nizozemskoj.

Objavio: *Glasovne promjene* (pjesme, 1996, 2011), *Srednji svijet* (pjesme, 2001, 2012), *Zaštićena zona/Kain ili njegov brat* (drame, 2002, 2013); *Pisma divljem Skitu* (pjesme, 2009, 2014); *Noć dugih svjetala* (drame, 2009); *Drugom stranom* (antologija suvremene hrvatske "stvarnosne" poezije, 2010); *Café Apollinaire* (pjesme, 2013).

Biblioteka Online

knjiga 99

Damir Šodan

KAIN ILI NJEGOV BRAT

domoljubna burleska (allegro con brio)

© 2013 Damir Šodan

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2013, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© jamenpercy / Fotolia.com

ISBN 978-953-7669-51-5 (HTML)

ISBN 978-953-345-117-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-118-3 (PDF)

ISBN 978-953-345-119-0 (MOBI)

Prvo izdanje

Viva ludež, Split, 2002.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.